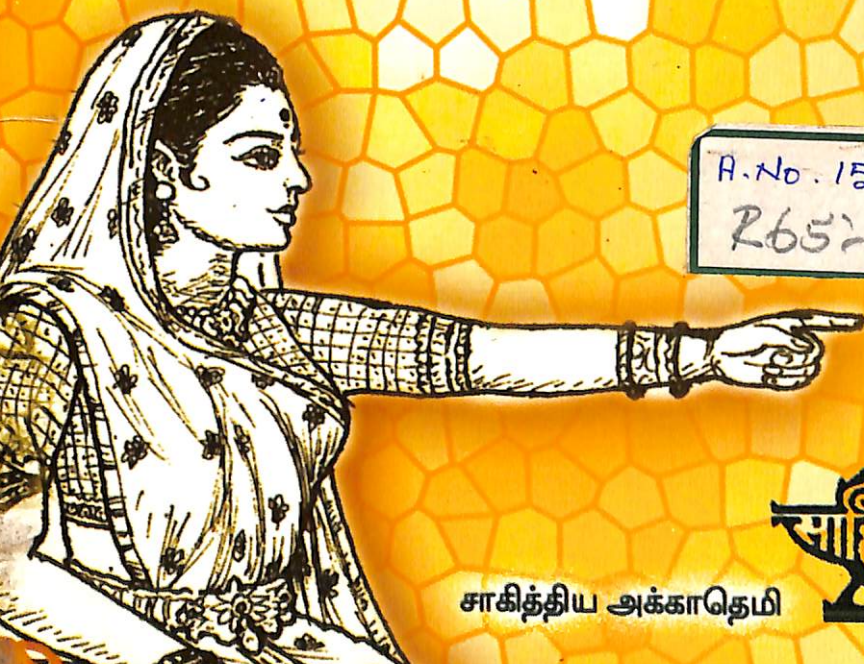

சீதை ஜோசியம்

சாகித்திய அக்காதெமி பரிசு பெற்ற தெலுங்கு நாவல்

நார்லா வேங்கடேசுவர ராவ்

தமிழாக்கம்:
இரா. மனுவேல்

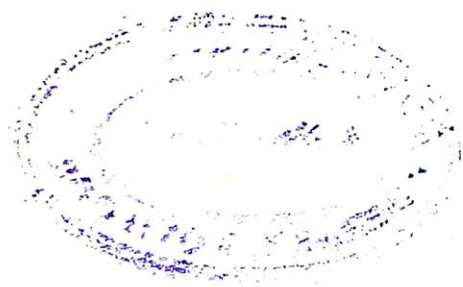

A.No. 15491

26529

சாகித்திய அக்காதெமி

R65:9
18-9

சீதை ஜோசியம்

உள் அட்டையில் காணும் சிற்பக் காட்சியில், பகவான் புத்தரின் அன்னை மாயாதேவி கண்ட கனவின் பலனை, மன்னர் சுத்தோதனருக்கு, நிமித்திகர் மூவர் விளக்குகின்றனர். அவர்களுக்குக் கீழே அமர்ந்து, அந்த விளக்கத்தை எழுதுகிறார் ஓர் எழுத்தர். எழுதும் கலையைச் சித்தரிக்கும் முதல் இந்தியச் சிற்பம் இதுவாகவே இருக்கலாம்.

(நாகார்ஜுன மலைச்சிற்பம் - கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு.)
பட உதவி: நேஷனல் மியூசியம். புதுதில்லி

சீதை ஜோசியம்

சாகித்திய அக்காதெமி பரிசு பெற்ற தெலுங்கு நாடகம்

அன்பளிப்பு
முனைவர் ஆறு. அழகப்பன்
தமிழ்ச் சுரங்கம்

நார்லா வேங்கடேசுவரராவ்

தமிழாக்கம்
இரா. மனுவேல்

சாகித்திய அக்காதெமி

Seethai Josiyam : Tamil translation by Ira. Manuvel of Narla
.. Venkateshwara Rao's Sahitya Akademi Award - winning Telugu play
Seetha Josyam, Sahitya Akademi, New Delhi, 2001. Rs.30.

© சாகித்திய அக்காதெமி
முதல் வெளியீடு : 2001

சாகித்திய அக்காதெமி
ரவீந்திர பவன், 35, பெரோஸ்ஷா சாலை,
புது தில்லி 110 001.

விற்பனை

'ஸ்வாதி' மந்திர் சாலை, புது தில்லி 110 001.

மத்தியக் கல்லூரி வளாகம், பல்கலைக்கழக நூலகக் கட்டிடம்,
டாக்டர் அம்பேத்கர் வீதி, பெங்களூர் 560 001.

சி.ஐ.டி. வளாகம், டி.டி.டி.ஐ. அஞ்சல், தரமணி,
சென்னை 600 113.

ஜீவன் தாரா பில்டிங், 4வது மாடி,
டைமண்ட்ஹார்பர் சாலை, கல்கத்தா 700 053.

172, மும்பய் மராத்தி கிரந்த சங்கிரகாலயா சாலை,
தாதர், மும்பய் 400 014.

விலை : ரூ.30

ISBN 81-260-0995-0

Laser Typeset By : Ekalaivan Pathippakam, Chennai - 41.

Printed at : Nagarjun Printers, Chennai

முன்னுரை

நார்லா வேங்கடேசுவரராவ் அவர்கள் எழுதிய சீதை ஜோசியம் என்னும் நாடகம் அவர் எழுதிய காலத்தில் மிகவும் புரட்சிகரமானதும் மறைந்த அல்லது மறைக்கப்பட்ட பல வரலாற்று உண்மைகளைப் பின்னணியில் கொண்ட துமானது.

இதில் ஆசிரியர் இராமக்கதைக்குரிய வரலாறு, இராமன் தன் வனவாசத்தைத் தெற்கு நோக்கித் தொடர்ந்ததன் உள்நோக்கம், தென் பகுதியினர் அரக்கர்கள் என்றும் சித்தரிக்கப்பட்டதின் போலித்தன்மை, யாகம் என்ற பெயரில் ரிஷிகள் தென்பகுதி பழங்குடியினரை ஆக்கிரமித்த செயல், அப்போது அவர்கள் பயன்படுத்திய படைக்கருவிகள் இவற்றை இந்நாடகத்தின் வழி தெளிவு செய்துள்ளார்.

பெண்மையின் உள்ளம் உண்மையையும் நன்மையையும் பெரிதும் நாடும் என்பதை சீதை படைப்பின்வழி நார்லா உணர்த்தியுள்ள திறன் சுற்போர் நோக்கத்ததக்கது. அவர்தம் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளதுபோல், சிந்தனைச் சுதந்திரமும் அவற்றை வெளியிடும் துணிவும் உரிமை பெற்ற இந்திய எழுத்தாளர்களுக்கு இன்றியமையாதது என்பதற்கு இந்த நாடகம் ஒரு சிறந்த முன்னோடியாகும்.

இது நாடகமாதலின் நார்லா வழங்கிய பேச்சு மொழியையே தமிழ்மொழி பெயர்ப்பாளரும் பின்பற்ற வேண்டி இருந்ததனால் வடமொழி சொற்கள் சிலவற்றைத் தவிர்க்க இயலாது போயிற்று.

இம் மொழிபெயர்ப்புப் பணியை எனக்கு ஒப்புக்கொடுத்த சாகித்திய அக்காதெமி பொறுப்பாளர்களுக்கு என் நெஞ்சார்ந்த நன்றி.

பேராசிரியர் இரா. மணுவேல்

நாடகாசிரியர் நார்லா வேங்கடேசுவரராவ் அவர்களின் முன்னுரை

இராமாயணம் தொடர்பாக நான் எழுதிய நாடகங்களில் ஜாபாலி என்பது முதல் நாடகமாகும். சீதை ஜோசியம் என்பது இரண்டாவது. அந்த முதல் நாடகத்திற்கு விரிவான முன்னுரை எழுதிப் பல விஷயங்களை அங்கு விவாதித்தேன். வால்மீகி முனிவர் எந்த நோக்கத்தில் இராமாயணத்தை எழுதியிருப்பார்? அதன்பின் அந்தக் கதையை எவ்வளவு காலத்திற்கு வளர்த்தனர்? முதல் நூலில் (ஆதிகாவியம்) எழுதப்பட்ட உண்மைகளை நாம் கண்டுபிடிக்க முடியுமா? அவ்வாறு கண்டு தெளிந்தபின் மிகையானவற்றை நீக்கிவிட்டால் சமஸ்கிருத இராமாயணத்தில் எஞ்சுவதுதான் என்ன? அதன்பின் வெளிவந்த இராமாயணங்களும் அவற்றைச் சார்ந்து வெளியிடப்பட்ட நூல்களுக்கும் எந்தெந்த இடத்தில் எவ்வளவு வேறுபாடுகள் உள்ளன? சமஸ்கிருத இராமாயணத்தின்படி தசரத மகாராஜாவுக்கு எத்தனை மனைவிகள்? இராமன் ஒருத்தியை மட்டும் மணந்தானா? இலக்குவனுக்குத் திருமணம் நடந்ததா? இல்லையா? வனவாசம் மேற்கொள்ளும்போது இராமன் சீதை இவர்களின் வயது என்ன? எந்தச் சூழ்நிலையில் சீதையைக் கடத்திச் சென்றனர்? இலங்கையை எரித்தது எந்த அளவுக்கு உண்மை? இராமாயண காலத்தின் சமூக முறைமைகள் யாவை? என்னென்ன உணவுகளை உட்கொண்டனர்? இராமன், இலக்குவன், சீதை மது மாமிசத்தை விலக்கினார்களா? மேற்கூறிய வினாக்களுக்கு அந்த முன்னுரையில் நான் விடைகூற முயன்றுள்ளேன்.

இவ்வினாக்களுக்கு நான் விடைகள் கூறும்போது வெறும் ஊகங்கள்மீது ஆதாரப்படவில்லை. சமஸ்கிருத இராமாயணத் திலிருந்தே என் விடைகளுக்குச் சான்றுகளைத் தந்திருக்கிறேன். என் கருத்துக்களை உறுதிப்படுத்த இராமாயணத்தை ஆராய்ந்த இந்திய மற்றும் மேலைநாட்டு அறிஞர்களின் ஆலோசனைகளைப் பெற்றிருக்கிறேன். எனவே, அந்த முன்னுரையில் கொடுத்த சான்றாதாரங்களை மீண்டும் கொண்டுவர விரும்பவில்லை. இவண் புதிய விஷயங்களை எழுதுகிறேன். இருந்தாலும், இந்த சீதை ஜோசியம் நாடகத்தையும் இதன் கண் இடம் பெற்றுள்ள முக்கிய கதைமாந்தர்களையும் நீங்கள் புரிந்து

கொள்ளவேண்டுமாயின் ஜாபாலி முன்னுரையை ஒருமுறை படித்துப் பார்ப்பது நல்லது.

என்னுடைய இந்த இரண்டு முன்னுரைகளையும் நீங்கள் விரும்பாமல் இருக்கலாம். அதுபோல் இரு நாடகங்களையும் பாராட்டாமல் போகலாம். அவ்விதம் நீங்கள் செய்தால் அதற்காக நான் எள்ளளவும் வருத்தப்படமாட்டேன். எனக்குத் தேவையானது உங்கள் ஒப்புதல் அல்ல. உங்கள் ஆலோசனை மட்டுமே. நான் எதிர்பார்ப்பது பாராட்டுக்களையல்ல. உங்களில் இருக்கும் புதுமை தாகத்தை. ஒவ்வொரு நாளும் நாம் பழமையானவற்றைப் புதுமை நோக்கில் அணுகுவதற்கு முயற்சி செய்தல் வேண்டும். பழைய நம்பிக்கைகளை மறு ஆராய்ச்சிக்குட்படுத்த வேண்டும். அப்படி செய்யாவிடில் நாம் புதிய சிந்தனைக்கு வழி வகுக்க முடியாது. அதன் பிறகுதான் நம்மிடம் புதிய விழிப்புணர்ச்சி தோன்றும். அப்படி செய்யாவிடில் ஒளிமயமான ஒரு சாதியை நாம் நடத்தி செல்ல முடியாது. ஆதலால் நம்மிடம் இதுவரையில் நிலவிவரும் மௌனத்தை நாம் விலக்க வேண்டும். புரட்சிகரமான மாற்றம் ஏற்பட வேண்டும். எந்த பக்கமாவது ஒரு பக்கம் நின்று போராடவேண்டும் என்ற பிடிவாதம் வேண்டும். வேதம் மற்றும் சாமியார்கள் மீதிருக்கும் மூடபக்தி அறவே ஒழியவேண்டும். உங்களில் சிலருக்குக் கஷ்டத்தை ஏற்படுத்திதான் என் லட்சியத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளவேண்டும் என்பது என் நாடகங்களைப் படிப்பவருக்கு நன்கு விளங்கும்.

என்னுடையது ஆரிய அல்லது ஆரியமல்லாத வாதமல்ல. அதுபோல் பிராமணம் அல்லது பிராமணமல்லாதது பற்றியது அல்ல. ஒரு குறுகிய மனப்பான்மையுடையோர் கூறும் கூற்று. அவ்வித மனப்பான்மை எனக்கு இருக்குமானால் அதைக்குறித்து நானே வெட்கப்படவேண்டும். சாதி, மத, குல, வர்க்க வேறுபாடுகள் மறைந்து போகவேண்டும். சுதந்திரமும் சமவுரிமையும் எங்கும் எப்பொழுதும் நிலவவேண்டும். வறுமை, பற்றாக்குறை என்னும் பூதங்கள் நம்மிடையே இருக்கலாகாது. அணு ஆயுத தாக்குதல்களால் நம்முடைய பண்பாடும் நாகரீகமும் சிதைகிற அபாயம் நம்மிடையே காணலாகாது. விஞ்ஞானமும் விவேகமும் பாரட்டப்பட வேண்டும். மனிதனுக்கும் மனித நேயத்திற்கும் வெற்றிவாகை சூடவேண்டும். இதுதான் என் மன ஏக்கம். இதனை நிறைவேற்றத்தான் இந்தப் போராட்டம். இந்தப் போராட்டத்தில் நீங்கள் எனக்குத் துணை

VIII

நின்றால் மகிழ்ச்சி அடைவேன். என் வரிசையில் திரண்டு வந்து எனக்காகப் பேராட்டத்தில் இறங்குங்கள். (படைப்பாசிரியர் நார்லா இந்நாடகங்கள் எழுதும்போது தனக்கு ஏற்பட்ட பிரச்சினைகளை விளக்குகின்றார். அவர் உடல்நிலை பாதிப்பிற்குள்ளானபோது, தன் நாடகங்களை நினைத்து வருந்தியதும், அண்மையில் வெளிவந்த ஆய்வு நூல்களைப் தேடிப் படித்ததும், நாடகங்களை எழுதி முடித்தவுடன் அவற்றை வெளியிடுவதற்குச் சிரமப்படுவதும் குறிப்பிடத்தக்கன. விரிவான அந்தச் செய்திகள் ஈண்டுப் பெருந்தன்மை கருதித் தவிர்க்கப்பட்டுள்ளன - தமிழாக்கியோன்).

இந்த நாடகத்தின் முன்னுரையில் முக்கிய அம்சங்கள் பற்றிய கருத்துக்களைக் கீழ்க்கண்ட தலைப்புகளில் விவாதிக்கிறேன்.

1. இராமகதைக்கு வரலாற்று ஆதாரங்கள் உண்டா?
2. இராமன் மேற்கொண்ட வனவாச இடம் எங்கு உள்ளது?
3. அரக்கர்கள் யார்? அவர்கள் வாழ்க்கை முறைகள் யாவை?
4. ரிஷிகள் யார்? தம் யக்ன யாக ஸ்தலங்களாக ஜனஸ்தான பிரதேசத்தைத் தேர்ந்தெடுக்க காரணம் என்ன?
5. இராமாயண காலத்தில் யார் யார் என்னென்ன படைக் கருவிகளை வைத்திருந்தனர்?

இந்த ஐந்து வினாக்கள் பற்றிய விவாதத்தை நான் ஐந்து பகுதிகளில் விளக்கியிருக்கிறேன். வேறொரு பகுதியை நாடக மாந்தர்களுக்காக ஒதுக்கியிருக்கிறேன். வேறு விஷயங்கள் பற்றிய விளக்கம் தேவைப்பட்டால் அதையும் விவாதிக்க தயார். ஆனால், அத்தகு சூழ்நிலை ஏற்படும் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை.

நார்லா வேங்கடேசுவரராவ்

கதை மாந்தர்கள்

இராமன் கோசல நாட்டு அரசன் தசாதனின்
மூத்த மகன்

சீதை இராமனின் மனைவி

இலக்குவன் இராமனின் தம்பி
ஜனஸ்தானத்திலுள்ள இரண்டு
முனிவர்கள்

இடம் அரங்கம்

ஜனஸ்தானத்திலுள்ள சுதீஷ்ட முனிவரின்
ஆசிரமம்.

காலம்

இராமன் வனவாசம் மேற்கொண்டவுடன் சில
நாட்களில் இத்தகு நிகழ்ச்சி நடைபெறுகிறது.

1875

1875

1875

1875

1875

1875

1875

1875

முதல் அங்கம்

இது தண்டகவன சனத்தானத்திலுள்ள வளாகத்தில் சுதீகணர் வசிக்கும் இருப்பிடம். அருகில் விருந்தினருக்காக ஒதுக்கப்பட்டுள்ள ஓர் அறை.

வாசகர்களுக்கு எதிராகக் காணப்படும் மண் சுவரில் அதற்கு ஒரே ஒரு நுழைவாயில்தான். உள்ளே நுழைபவர்கள் சற்று குனிந்து செல்லாவிடில் வாசல் கதவு தலையை முட்டும். அதற்கு இரண்டு பக்கத்திலும் பிரம்பினால் செய்யப்பட்ட சன்னல்கள். அக்குடிலுக்கு வந்து போகிறவர்களை அந்தச் சன்னல் வழியாக நன்றாகப் பார்க்க முடிகிறது. சன்னல் வழியாகப் பார்த்தால் அருகில் இருக்கும் மரம் செடி கொடிகள் அனைத்தும் நன்றாகத் தெரிகின்றன.

குடிலுக்குள் ஒரு புறத்தில் சுவர் ஓரத்தில் கட்டில் ஒன்று சார்த்தி வைக்கப்பட்டுள்ளது. அதன் பக்கத்திலுள்ள சிறு முக்காலியின் மேல் பழவகைகள். கிழங்கு வகைகள் குவித்து வைக்கப்பட்டுள்ளன. மற்றொரு முக்காலியின்மேல் குடிதண்ணீர் நிறைந்த குடம் வைக்கப்பட்டுள்ளது. இரண்டு சொம்புகள் (உலோகப் பாத்திரம்) வைக்கப்பட்டுள்ளன. மத்தியில் மான் தோலால் போர்த்தப்பட்ட ஐந்து நாற்காலிகள். திரை மேல்நோக்கி செல்லுகிறபோது சீதை ஒரு இருக்கையில் உட்கார்ந்து, ஏதோ யோசனை செய்தபடி மற்றொரு இருக்கையில் பிரித்து வைத்துள்ள நகை மூட்டையில் நாட்டம் செலுத்தி அதில் பதிந்துள்ள தூசியைத் தன் முந்தானையால் துடைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

சீதையின் வயது பதினாறு அல்லது பதினேழு இருக்கலாம். சாதாரண ஒரு பட்டுப்புடவையை அவள் அணிந்திருக்கிறாள். கழுத்தில் தங்க சரடும், சங்கிலியும். காதுகளில் கம்மலும், விரலில் ஒரு மோதிரம் மட்டும் அணிந்துள்ளாள். அதற்குமேல் வேறு அணிகலன் எதனையும் அவள் அணிந்து கொள்ளவில்லை. அவள் மிக சாதாரணமாகவே தோற்ற மளிக்கிறாள். ஆனால், பார்த்தவுடன் பிறரை எளிதில் கவரக்கூடிய அழகு நிறைந்தவளாகக் காணப்படுகிறாள்.

ஒவ்வொரு அசைவிற்கும் ஓர் உணர்ச்சியைத் தெரிவிக்கும் கண், வீணை நரம்புகளை மீட்டுதலால் ஏற்படுகின்ற ஒலியைப் போன்ற கணீரென்று ஒலிக்கும் பேச்சு.

திரை எழுந்தவுடன் (சில மணித்துளிகளில்) இலக்குவன் உள்ளே நுழைகிறான். அவனுடைய வயதும் பதினாறு அல்லது பதினேழாக இருக்கலாம். நல்ல உடற்கட்டு, அகன்ற நெற்றி, பெரிய கண்கள், மெழுகி வைத்தார் போன்ற மூக்கு, பலமுள்ள கீழ்த்தாடை, முறுக்கேறிய கைகள், இடையில் நாரால் நெய்யப்பட்ட வேட்டி, இடுப்புக்கு மேலே ஒரு துண்டு, வில் அம்புகளை விடுவித்துக்கொண்டு உள்ளே நுழைகிறான். இந்த அங்கத்தில் இடம் பெறும் இரண்டு முனிவர்களில் முதல் முனிவரின் வயது அறுபதுக்கு மேல் இருக்கும். இரண்டாம் முனிவரின் வயது, முதல் முனிவரின் வயதைவிட ஒரு பத்து வயது குறைவாக இருக்கலாம். முதல் முனிவர் சற்று குள்ளம். அடுத்தவர் நல்ல உயரம். மூத்தவரின் தாடி நன்றாக வளர்ந்து நரை படர்ந்துள்ளது. அடுத்தவர் குறுந்தாடிக்காரர். இருவரும் நாரால் நெய்யப்பட்ட ஆடையை உடுத்தியுள்ளனர். தண்ட கமண்டலத்துடன் முதல் முனிவர் வர அடுத்தவர் பழக்கூடையைக் கொண்டு வருகிறார். காலடி ஓசை கேட்டு சீதை தலை நிமிர்ந்து பார்க்கும்போது, இலக்குவன் உள்ளே நுழைவது தெரிகின்றது.

சீதை: (மைத்துனன் உள்ளே பிரவேசிக்கும்போது அவனைப் பார்த்துப் புன்முறுவலுடன்) தாங்கள் மட்டும் வருகிறீர்கள். தங்கள் குல வம்சாவழியில் பிறந்த இன்னொருவர் (சூர்ய வம்சத்திலிருந்து பிறந்த மற்றவர்) எங்கே?

இலக்குவன்: ஏன்? தங்களுடையது கூட அரச குலவம்சமே அல்லவா?

சீதை: பேருக்கு மாத்திரந்தான் எங்கள் வம்சத்தார். அகில உலகத்தையும் ஜெயித்துக்கொண்டே போனார்களா? அஸ்வமேதத்தை அடிக்கடி செய்துகொண்டு இருந்தார்களா? அவர்கள் சமுத்திரத்தைத் தோண்டினார்களா? பாதாளத்தை சேர்ந்தனரா? மேலுலகத்திலிருந்த கங்கையைக் கீழுலகத்திற்கு இறக்கி வந்தார்களா? உம் வம்சத்தினரை எம் வம்சத்தினருடன் ஒப்பிடுவது எங்ஙனம்?

இலக்குவன்: முவுலகில் வெற்றிவாகை சூடி உலாவந்தனர் என்ற கூற்று உண்மைதான்.

சீதை: (ஏளனத்துடன்) அந்த வார்த்தை உண்மைதான்.

இலக்குவன்: அக்கூற்று உண்மையல்லவா அண்ணி?

சீதை: போற்றிப் பாராட்டுபவர்கள் உங்களிடத்தில் மட்டும் அல்ல. எங்களிடமும் இருக்கின்றனர்.

இலக்குவன்: ஆமாம் உங்களிடத்தும் இருக்கின்றனர். இருந்தால்?

சீதை: ஆ! ஒன்றுமில்லை. அவர்களுடைய புகழுரையை வெறும் புகழ்ச்சியாகத்தான் எடுத்துக்கொள்வோமே தவிர அது முற்றிலும் உண்மையென்று சிலர் எடுத்துக் கொள்கின்றனரே, அதுபோல் நாங்கள் செய்வதில்லை.

இலக்குவன்: அண்ணி! அதென்ன அப்படி எளிதாய்க் கூறிவிட்டீர்கள்! இந்திரன் அரக்க வடிவில் (மறைந்த உடலுடையவனாக) வந்து சகரமாமன்னனுடைய வேள்விக் குதிரையைத் திருடிச்சென்று அதைப் பாதாள லோகத்தில் கட்டி வதைத்தப்போது--

சீதை: அவர் சென்று அதை மீட்டுக்கொண்டு வந்தார். அறுபதாயிரம் பிள்ளைகளைப் பெற்ற தந்தைக்கு இது எம்மாத்திரம்.

இலக்குவன்: பிருக மாமுனியின் வரபலத்தினால் அவருடைய முதல் மனைவிக்கு ஒரு மகனும். (வம்சத்தைக் காக்கிறவன்) இரண்டாம் மனைவிக்கு ஆயிரம் பிள்ளைகளும் (உபயோகமற்றவர்கள்) பிறந்தனர் என்பதை தங்கள் கேள்விப்படவில்லையா?

சீதை: கேள்விப்பட்டதுதானே! அந்த வரபலத்தினால்தான் உம் சகரரின் இரண்டாம் மனைவி... அதாவது அவர்கள் பெயர் என்ன? மறந்துவிட்டேனே!

இலக்குவன்: சுமதி.

சீதை: ஆமாம். அந்த சுமதிதான் ஒன்பது மாதம் சுமந்து ஒரு சுரைக்காயைப் பெற்றெடுத்தாள். அதை உடைத்தபோது அதிலிருந்து சலசலவென்று அறுபதாயிரம் புத்திரர் வெளிவந்தனர். ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு குடுவையைத் தயார் செய்து அதில் நெய்வார்த்து அவர்களை அதில் போட்டு ஊறவைத்து வளர்த்தனர்.

இலக்குவன்: நீங்கள் பேசும் போக்கைப் பார்த்தால் சகரபுத்திரர் சமுத்திரத்தைத் தோண்டியதுகூட சந்தேகத்திற்குரியதாகத் தோன்றுகிறதே!

சீதை: ஆ..... என்ன வார்த்தை? வீர தீர குரரான சகரமாமன்னரின் புத்திரர் சக்தி சாமார்த்தியத்தை நான் சந்தேகிக்கின்றேனா? தந்தையின் வார்த்தையை ஏற்று அவர்கள் சமுத்திரத்தைத் தோண்டிக் கொண்டு செல்ல அப்போது அவர்களுக்குப் பூமியைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கும் அஸ்திக்கஜங்கள் எதிர்ப்படுகின்றன. பக்தி மேலோங்கிவிட அதை அவர்கள் ஒருமுறை சுற்றி வணங்கிப்பின் தொடர்ந்து தோண்டிக் கொண்டே செல்கின்றனர். இவ்வாறு மேலே செல்லச்செல்ல ஓராயிரம் யுகங்கள் (யுவசனம்) ஆழத்தில் அவர்களுக்கு பாதாள லோகம் எதிர்ப்படுகிறது. அந்த மாயா லோகத்தில்—

இலக்குவன்: பாதாளலோகம் இல்லையென்பது உங்கள் அபிப்பிராயமா?

சீதை: அது இல்லையென்றால் அங்கு கபிலமாமுனி தவநிலையில் இருந்த சற்று தூரத்தில் , தங்கள் தந்தையின் யாகக் குதிரையை அவர்கள் அங்குக் காணக்கூடியவர்களா? அடத்திருடனே என்று அந்த மாமுனி மீது அவர்கள் பாய்ந்தனர் அன்றோ? அவர்களின் துடுக்குத் தனத்திற்குச் சினந்து அவர் இட்ட சாபத்தினால் அவர்கள் சாம்பலானார்களல்லவா?

இலக்குவன்: தாங்கள் இவ்விதம் ஏளனம் செய்வதற்கு இஃதொன்றும் கட்டுக்கதையல்லவே!

சீதை: கட்டுக்கதையல்ல! சிட்டுக்கதைதான் என்று வைத்துக் கொள்ளுகளேன்.

இலக்குவன்: அப்படியானால், சகர மாமன்னனுடைய புத்திரர் சாப விமோசனமடைய ஆகாய கங்கைநீர் தேவைப்பட்டபோது, எங்கள் பகிரதன் கங்கா தேவியைச் சொர்க்கத்திலிருந்து பூலோகத்திற்கு வரவைத்ததுகூட உண்மைக்கதை இல்லை என்கிறீர்களா?

சீதை: இல்லை! இல்லை! அதுவும் உண்மைக் கதைதான். உங்களுக்குத் துதிபாடுபவர்கள் சரியாகத்தான் கயிறு திரித்திருக்கிறார்கள்.

இலக்குவன்: அதென்ன அண்ணி! ஒவ்வொன்றையும் ஒரு கட்டுக் கதை என்று தள்ளி விடுகிறீர்கள். தான் நூறாவது யாகம் செய்து கொண்டிருக்கும்போது யாகக் குதிரையை இந்திரன் அபகரித்துக் கொண்டு சென்றபோது எம் இரகு சக்கரவர்த்தி அவ்விந்திரன் மீது படையெடுத்துப் போர் புரியவில்லையா?

சீதை: சென்றார்! சென்றார்! போகிற போக்கில் (மைத்துனரைச் சுட்டிக்காட்டி) இந்தச் செல்ல மைத்துனரைக்கூட இடுப்பில் வைத்துக்கொண்டு சென்றார்.

இலக்குவன்: உங்கள் வார்த்தை புதிராக உள்ளது அண்ணி.

சீதை: உங்கள் பிரமையை விடவா? இந்தப் போலி எண்ணத்தால் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டு எந்தவித பிரச்சனையுடன் இன்று அவர் வருகிறாரோ என்று நான் கலங்கி நிற்கிறேன். சரி, இவ்வளவுக்கும் அவர் எங்குச் சென்றார்?

இலக்குவன்: தமது இருப்பிடத்திற்கு வருகை தரவேண்டும் என்று சில முனிவர்கள் வேண்ட, அவர்களின் கோரிக்கையை ஏற்று அங்கு எழுந்தருள.....

சீதை: அந்தப் புதிய முனிவர்கள் யார்? நம் உயிரை வாங்குவதற்கு இவர்கள் எங்கிருந்து வந்தார்கள்?

இலக்குவன்: இங்கிருந்து ஒரு யோசனை தூரத்தில் இருக்கிறார்களாம். கண்டிப்பாக வரவேண்டும் என்று வற்புறுத்தவே வேறு வழியின்றி மறுப்புத் தெரிவிக்காமல் சென்றார்.

சீதை: வேறு வழியின்றி அல்ல. வேண்டுமென்றுதான் அவர் சென்றிருப்பார். உன் அண்ணனைப்பற்றி எனக்குத் தெரியாதா? இரகு குல திலகா! வெற்றிவேல் வேந்தா! அரக்கரைச் சிதைக்கும் அமரா! என்று புகழ்ந்தால் போதும். எங்களைப்போல இவ்வுலகில் யாருமில்லை என்று மெய்மறந்து நிற்பார். இந்த முனிவர்களின் பாராட்டுக்கள் இதோடு நிற்கட்டும். இனி இவர்களின் பராமரிப்பு நமக்குத் தேவையில்லை. விரைவில் இந்த இடத்தைவிட்டு வேறு எங்காவது நம் குடிவை அமைத்துக்கொள்வோம். இது எல்லாவற்றிற்கும் நல்லது.

இலக்குவன்: ஒரு ராஜரிஷியின் மகளாக இருந்தும்கூட, ரிஷிகள் என்றால் இவ்வளவு வெறுப்பு ஏன்?

சீதை: ஒரு ராஜரிஷியின் மகளாக இருந்ததால்தானே கூறுகிறேன். என் தந்தை, வேடம் பூண்ட ஒவ்வொரு முனிவனையும் தலைமீது வைத்துக்கொள்ள மாட்டார். அறிவாளிகளைத்தான் அவர் அருகில் வைத்துக்கொள்வார். அத்தகையோருக்கு மட்டுமே அன்பளிப்பையும் அளிப்பார்.

இலக்குவன்: அப்படியானால், இந்த சனத்தானத்தில் இருக்கும் எல்லா முனிவர்களும் போலியானவர்கள் என்று முடிவு செய்தீர்களா?

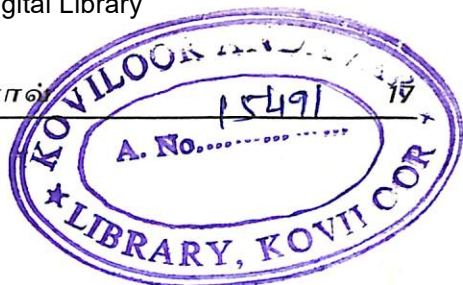
சீதை: அவ்வாறு அவர்களை தீர்மானிக்காவிட்டால், அவர்கள் நம்மை கவிழ்த்துவிட மாட்டார்களா? (பேச்சுக்கிடையில், நகை மூட்டையைக் கட்டியபின்) இதை எங்காவது ஓரிடத்தில் பத்திரப்படுத்துகிறாயா?

இலக்குவன்: இந்தச் சமயத்தில் இதை ஏன் எடுத்தீர்கள்?

சீதை: வேலை இல்லாதவர்கள் ஏதாவது ஒரு வேலையைச் செய்ய வேண்டாமா? ஒன்றும் செய்யாமல் தனியே உட்கார்ந்திருந்தால், மனது பலவகை எண்ணங்களால்— இந்த முனிகள் நம் வனவாசத்தை அமைதியாகக் கழிக்கவிட மாட்டார்கள் போலிருக்கே. (பெருமூச்சு விட்டு) உம்! என்ன நடக்கப்போகிறதோ! (இதற்கிடையில் நகை மூட்டையை மைத்துனரிடம் கொடுக்க நீட்டி, அதில் ஒரு நகைமட்டும் விலகியிருந்ததைத் கவனித்துக் கண்டு அதை மறுபடியும் பிரிக்கின்றாள். விலகிய நகையை மூட்டைகளிலிருந்து எடுத்து சரியாக வைத்து மீண்டும் முடிபோட எண்ணுகிறாள். ஆனால், ஏனோ அதைச் செய்யவில்லை. மீண்டும் பிரித்து இந்த குஞ்சலத்தைப் பார்த்தாயா? இது ஏழு பரம்பரையைச் சேர்ந்ததாம். இதை வீட்டில் பெரிய மருமகளுக்கு வைத்திருந்து கொடுப்பது வழக்கம். அதை வைத்திருந்தது என் அம்மா. என் திருமணத்தன்று எனக்குக் கொடுத்தார்கள்.

'எனக்கு எதற்கு அம்மா?' என்று நான் எவ்வளவு சொல்லியும் அவர்கள் கேட்காமல், தன் கையால் தானே என் சடையைப் பின்னினாள். இந்த இளம் வயதில் இவ்வளவு பிரச்சினைகள் எனக்கு வந்துள்ளது என்று அவர்கள் பாவம் எவ்வளவு வருந்துகின்றார்களோ? (மறுபடியும் அதைப் பார்த்து மைத்துனர்க்கு காட்டி) இதை எனக்கு யார் கொடுத்தார்கள் தெரியுமா?

நார்லா வேங்கடேசுவரராவ்

இலக்குவன்: ஹ!

சீதை: யார்?

இலக்குவன்: என் தாயார்.

சீதை: எங்கள் காரணமாக தன் செல்லமகன் வனவாசம் செய்கிறான் என்று அந்தத் தாய் என்ன மனவருத்தம் எய்தினார்களோ?

இலக்குவன்: என்னை உங்களுடன் செல்லுமாறு ஆசீர்வதித்து அனுப்பினார்கள். நான் மறுத்திருந்தால்தானே அவர்கள் வருத்தப்படுவதற்கு.

சீதை: என் சிறிய அத்தைக்கு, நான் என்றாலும், உன் அண்ணன் என்றாலும் உயிர். (கையிலிருப்பதை மூட்டையில் வைத்தபின் ஒரு வைர மாலையை வெளியில் எடுத்து) இந்த வைர மாலையை இதற்கு முன் பார்த்தாயா?

இலக்குவன்: இல்லை.

சீதை: இது உன் அண்ணன் தந்த பரிசு. எந்தச் சூழ்நிலையில் இதை எனக்கு அளித்தார் என்று சொல்ல முடியுமா?

இலக்குவன்: ரூபகம் இல்லை.

சீதை: முடி சூட்டுவிழா நாளை நடைபெறப் போகிறது என்ற தருணத்தில்தான், சிம்மாசனத்தில் என் பக்கத்தில் நீ உட்காரும் போது இதை அணிந்து கொண்டால் பார்ப்பதற்கு நன்றாக இருக்கும் என்று கொடுத்தார். (வருத்தத்துடன்) ஆனால், மான்தோல் போர்த்தப்பட்ட இந்த நாற்காலிகள்தான் தற்போது சிம்மாசனமாயின. சரி! இந்த நெருக்கடியான நேரத்தை எப்படியாவது முடித்துக்கொண்டு திரும்பலாம் என்றாலோ இந்த சடா முனிகள் இந்த அடர்ந்த காட்டிலிருந்து நம்மை வெளியேறுவதற்கு லேசில் விடமாட்டார்கள் போலிருக்கே!

இலக்குவன்: என்ன காரணமோ தெரியவில்லை. இந்த மகா முனிகள் அனைவரும் தீயோர் என்று நீங்கள் காரணமில்லாமல் பயப்படுகிறீர்கள்.

சீதை: என்னுடையது காரணமில்லாத பயம்தான். ஆனால், தங்களுடையது மட்டும் வெறும் பிரமையல்லவா! அவர்களின்

சொந்த காரியத்திற்காக வரும்போது உங்களை இந்திரன், சந்திரன் என்று புகழ்கிறவர்களைத் தீயோர் என்று கூறாது மகான்கள் என்றா கூறுவது?

இலக்குவன்: அதென்ன அண்ணி! அவர்களில் சிலருடைய முகங்கள் பிரம்ம ஸ்தேசஸ்ஸுடன் பொலிவுறுகிறதல்லவா?

சீதை: ஆமாம்... ஆமாம். அவர்களின் புகழ்ச்சியைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் உங்கள் இருவர் முகங்களும் மலர்ந்து விடுகின்றன. அண்ணனை அகிலேசுவரன் என்று அவர்கள் புகழ்ந்த மாத்திரத்தில், தம்பி முகத்தில் ஒரு கோடி சூரியன் ஒரே நேரத்தில் ஒளி பரப்புவது போன்று உள்ளது. அது சரி காலை பூசைக்கு சென்றவர், அதை முடித்து கொண்டு நேரே வராமல்— (வெளியிலிருந்து, இரகு வம்ச திலகமே! வெற்றிவேல் வேந்தனே! என்ற பேரொலிகள் கேட்கின்றன) அதோ பார்! மறுபடியும் யாரோ உங்கள் பரிவாரங்கள் வருகின்றன. பர்ணசாலை வாயிலில் இலக்குவன் இரண்டடி எடுத்து வைக்கும் முன்னே, ஒரு முனிவர் உள்ளே பிரவேசிக்கிறார்.

இலக்குவன்: (இரண்டு கரங்களையும் குவித்து) வணக்கம்.

ரிஷி: நூறாண்டு காலம் வாழ்க! நீடுழி வாழ்க!

சீதை: (ஏனோதானோவென்று எழுந்து) வணக்கம்.

ரிஷி: நல்வாழ்த்துக்கள்.

(கையில் பழக்கூடையை வைத்தபடி மற்றொரு முனிவர் முதல் முனிவரின் பக்கத்தில் வந்து நின்றார்.)

முதல் முனிவர்: (இலக்குவனிடம்) எங்கள் இருப்பி டத்திற்குக் தாங்கள் எழுந்தருள வேண்டுகிறேன்.

சீதை: எழுந்தருள வேண்டியது இவரல்ல. இவருடைய அண்ணன்.

முதல் ரிஷி: ஒஹோ! தாங்கள் ராமபிரானுடைய தம்பி இலக்குவன சாமிகளா?

சீதை: இவர் சாமியாராவதற்கு இன்னும் தாடி கூட முளைக்கவில்லையே...

முதல் முனி: இருந்தாலும் இவர்கள் சாமிகளே. நம் இரகு குல சாமிகளில் அவர்களும் ஒருவர்தானே! இல்லையா தாயே?

இரண்டாம் முனி: (சீதையின் அருகில் சென்று பழக்கூடையை நீட்டுகிறார்) எங்கள் குருதேவரின் சிறு காணிக்கையாக இதை ஏற்றுக்கொள்ளவும்.

சீதை: (அந்தக் கூடையைப் பெற்றுக்கொள்ளாமல்) எங்களுக்கு எதற்கு இது. (ஒரு மூலையில் உள்ள பழ, கிழங்கு வகைகளைப் பார்த்தவாறு) அங்குப் பாருங்கள். சுதீகரண மகாமுனிவர்கள் அனுப்பியவை. மிகுதியாகக் குவித்து வைக்கப்பட்டுள்ளன.

முதல் முனி: இவ்விடம் உங்களுக்குக் குறைவில்லை என்பதல்ல. இராமபிரான்பால் எங்களுக்குள்ள கௌரவத்தை வெளிப்படுத்தும்படி கொண்டு வருகிறோம். மேலும் இராம தரிசனத்திற்கு செல்லும்போது வெறும்கையோடு செல்லலாகாது என்பது பெரியவர் வாக்கு.

சீதை: ஈண்டு அரசர் யார்?

முதல் முனி: யாரா? என்ன தாயே! அயோத்தி பிரபுக்கள், ஸ்ரீராம சந்திரர்தாம்.

சீதை: அயோத்திய அரசர் பரதரல்லவா?

முதல் முனி: தற்சமயம் பெயருக்கு அவர் அரசராய் இருந்தாலும், ராஜ்ஜியமும் இவருடையதே, ராஜ்ஜிய அதிகாரமும் இவருடையதே.

சீதை: அப்படியானால், அங்கேயே பாதுகாப்பாக இல்லாமல் இந்த காட்டிற்கு ஏன் அலைந்து வந்தீர்கள்?

இலக்குவன்: அண்ணி. (சீதை தன் பக்கம் திரும்பும்போது பேசாமல் இருக்கும்படி சைகை காட்டுகிறான். பின்பு இரண்டாம் முனிவர் பக்கம் திரும்பி) ஐயா! அதை இப்படிக் கொடுங்கள். பழக்கூடையை வாங்கி பர்ணசாலையில் ஒரு மூலையில் வைத்தபின், ஒரு இருக்கையைக் காட்டி) நிற்கிறீர்களே! உட்காருங்கள் (இருவரும் உட்கார்ந்து கொள்கின்றனர்) பாதசுத்தத்திற்காக தண்ணீர் ஒழுங்கு செய்யவில்லை. அதற்காக மன்னிக்கவும். தங்களுக்கு தெரியாதது ஒன்றும் இல்லை. தற்போது நாங்களே சுதீகரண மகா முனிவர்களுக்கு விருந்தாளிகளாக இருக்கிறோம்.

முதல் முனிவர்: அந்த விஷயம் தாங்கள் எங்களுக்கு விவரிக்க வேண்டுமா?

இலக்குவன்: தங்களின் நற்பெயரை நாங்கள் தெரிந்து கொள்ளலாமா?

இரண்டாம் முனி: அவர்கள் வாளகிள்யா மகா முனிகள். தாங்கள் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். வாளகிள்ளி அவர்கள் பிரம்மனின் ரோமத்திலிருந்து பிறந்தவர்களென்று.

சீதை: ஆமாம்... ஆமாம். வைகாநசன் பிரம்ம தேவனின் நகத்திலிருந்துப் பிறந்தவர் என்கூட அறிவோம். சரி தாங்கள் எங்கிருந்து? அவர் வேர்வைத் துளியிலிருந்து பிறந்தவர்களோ?

இலக்குவன்: (மரியாதையுடன்) எங்கள் அண்ணி இவ்வேளை சற்று எரிச்சலாக இருக்கின்றார்கள். அவர்களின் வார்த்தையை நீங்கள் பொருட்படுத்த வேண்டாம் என்பது என் வேண்டுகோள்.

முதல் முனி: அவர்கள் எமக்கு, பெற்ற அன்னையைப் போன்றவர்கள். (சீதை முகம் வேறுபடுகின்றது) அன்னை சிறிது திட்டினாலும், அது பிள்ளைகளுக்கு ஆசிர்வாதம்தான். உட்காருங்கள் இலட்சுமணசாமி. எவ்வளவு நேரம் அப்படியே நிற்கிறீர்கள். உங்களுக்கு ஏன் வீண் சிரமம்?

இலக்குவன்: ஆ..... சிரமம் ஒன்றும் இல்லை.

இரண்டாம் முனி: அம்மா தயவு செய்து நீங்களாவது உட்கார்ந்து கொள்ளுங்கள்.

சீதை: (உட்கார்ந்து கொண்டே) சிறிது நேரம் கழிந்தால், என்னை பாட்டியாக்கி (அம்மம்மா) விடுவீர்கள் போலிருக்கே.

இலக்குவன்: (உரையாடலை மாற்றவேண்டும் என்னும் நோக்கத்தில் இரண்டாம் முனியைப் பார்த்து) தங்களைப் பற்றிய அறிமுகம் கூறவில்லையே?

முதல் முனி: இவர் என் அன்பு சீடர். எங்களுடன் வான பிரஸ்த ஆசிரமத்தை மேற்கொண்டுள்ளார். கருத்தாக எங்களுக்குப் பணிவிடை செய்கிறவர்.

சீதை: இவருக்கு ஊரு, பேரு இல்லையா?

முதல் முனி: இருக்கிறது அம்மா! இருக்கிறது. இவர் உதவியில்லாமல் இந்த ஜனஸ்தானத்தில் எந்த ஒரு வேள்வியும் (யாகமும்) நடைபெறாது. அதனால்தான் இவர் யாகாந்தசாமி

என்று பெயர் பெறுகிறார். பெயருக்கு என் சீடர். ஆனால், யாக பலன்மிக்கவர்.

இரண்டாம் முனி: அதொன்றும் இல்லை. என்னிடம் வைத்திருக்கும் அன்பின் மிகுதியால் மிகைப்பட கூறுகிறார். அவர் பாதத்தில் எழும்பும் புழுதியைக்கூட சுமப்பதற்கு எனக்குத் தகுதியில்லை. அவர் சாதாரணமானவர் அல்ல! இவர் முன் அகஸ்தியர். அத்ரியர்கூட நிற்க முடியாது. புருச பரத்துவர் போன்றோருடன் ஒப்பிடத்தக்கவர். வசிஷ்டர், விசுவமித்ரருடன் இணையாக வைத்து எண்ணத் தக்க சான்றோர்.

சீதை: அப்படியானால், இந்த ஜனஸ்தானத்திற்கு நீங்கள் இருவரும் சூரிய சந்திரரைப் போன்றவர்கள் போலும். (மைத்துனர் பக்கம் திரும்பி) உட்காரையா நீயும் உட்கார். மாமுனி கட்டளையிட்டார் அல்லவா? தமக்கு முன்னால் கைகட்டி நிற்கவில்லை என்பதால் சாபம் ஒன்றும் கொடுக்க மாட்டார்.

முதல் முனி: அம்மம்மா என்ன வார்த்தை.

சீதை: நான் சொன்னது சரியா போச்சு. என்னை அம்மம்மாவாகவே (பாட்டியாக) செய்துவிட்டீர்கள்.

இலக்குவன்: (மீண்டும் உரையாடலைத் திசைதிருப்ப எண்ணி) அண்ணன் இங்கே அருகிலுள்ள ஒரு மகா முனிவரின் அழைப்பின் பேரில் விருந்தினராகச் சென்றுள்ளார். அவர் வருவதற்குத் தாமதம் ஆகலாம்.

சீதை: இளம் வெய்யில் கடுமையாவதற்குமுன் பயணம் மேற்கொண்டால் நல்லது.

முதல் முனி: எங்கள் பிரபுகள் இங்கு வந்திருப்பதை அறிந்து அவர்களைச் சந்திக்க ஒரு யோசனை தூரம் பயணம் செய்து வந்தோம். அண்ணாரின் தரிசனபாக்கியம் பெற்று பின், அவர்களிடம் எங்கள் பிரச்சினைகளைத் தெரிவிக்காமல் நாங்கள் செல்லமாட்டோம்.

சீதை: அப்படியானால், ஸ்ரீராமரின் தரிசனத்திற்காக வரவில்லை. ஏதோ பிரச்சினை நிமித்தமாகத்தான் வந்திருக்கிறீர்கள்.

இலக்குவன்: (பயத்துடன்) அண்ணி!

சீதை: (பொருட்படுத்தாமல்) எந்தப் பிரச்சினை நிமித்தம் நீங்கள் வந்திருக்கிறீர்கள் என்று எனக்குத் தெரியும். அரக்கர்களின் தொந்தரவு எங்களால் தாங்க முடியவில்லை. எங்கள் ய்க்டும், யாகம் முதலியவற்றுக்கு அவர்கள் தடையாக உள்ளனர். அவர்களை அழித்து அவர்கள் தொல்லையிலிருந்து எங்களை விடுவிக்கவேண்டும். இதுதானே உங்கள் பிரச்சினை?

இரண்டாம் முனி: ஆச்சர்யம்! மிக ஆச்சர்யம்! என்ன வேதனை எங்கள் மனதில் என்ன வேதனை இருக்கிறதோ அதைத் தாங்கள் எப்படித்தான் தெரிந்து கொண்டீர்களோ?

சீதை: உங்களைப் போன்ற உயர்ந்த முனிகள் வசிக்கும் திவ்ய இடத்திற்கு வந்து தங்கியதால் எனக்குக்கூட கொஞ்சம் சிந்திக்கும் ஆற்றல் வந்துள்ளது.

இரண்டாம் முனி: (சீதையின் வார்த்தையிலுள்ள ஏளனத்தை கிரகிக்க முடியாமல்) திவ்ய திரிஷ்டிக்கு இந்த ஜனஸ்தானத்தில் எம் குருநாதருக்குப் பின்தான் மற்றவர்கள். அவர்கள் முக்காலத்தையும் உணர்ந்து சொல்லக்கூடிய ஞானி.

சீதை: அதுசரி. அப்படியானால் அவருடன் இருப்பதால் நீயும் குறைந்தது இரண்டு காலங்களையாவது தெரிந்து வைத்திருக்க வேண்டும். ஆனால், அவர் வீட்டில் இருக்கிறாரா இல்லையா என்று அறிந்துகொண்டு, இல்லையெனில், உங்கள் வீட்டிலேயே தங்கியிருப்பதுதானே. அவர்கள் இல்லாதபோது ஏன் வந்தீர்களோ? இருக்கும். இந்த அற்ப காரியங்களுக்காக உம் திவ்ய சக்தியை வீணாக்கமாட்டீர்கள் போலும். ஆனால், தங்கள்—

இலக்குவன்: (இடைமறித்து) அண்ணி தயவுசெய்த என்னைப் பேச விடுகிறீர்களா?

சீதை: ஏன் இவர்கள் என்னைச் சபிப்பார்கள் என்ற பயமா?

இரண்டாம் முனி: அம்மம்மா அதென்ன வார்த்தை.

சீதை: மிக்க மகிழ்ச்சி. இன்னொரு படிமேல் உயர்த்தாமல் என்னை அம்மம்மாவாகவே வைத்தீர்கள்.

முதல் முனி: எனக்குத் தெரியும் நீங்கள் முன்கோபக்காரர் என்று. நீங்கள் கோபித்துக் கொண்டாலும், பழித்தாலும்

நாங்கள் பொறுமையாக இருந்தால் எங்கள் மீது பரிவுக் காட்டுவீர்கள் என்று எங்களுக்குத் தெரியும்.

சீதை: அப்படியானால் உங்களுக்கு ரோஷம், மானம் கிடையாது போலும். (முதல் முனி புன்னகைத்தல்) இப்போது யார் என்ன சொன்னாலும் நீங்கள் கேட்டுக்கொள்வீர்கள். குழந்தையை எவ்வளவு அடித்தாலும் அது தாயின் காலைப்பிடித்து அழுவதுபோல. (முதல் முனி எங்களைத் திட்டவில்லை என்பதுபோல விரக்தியுடன் சிரிக்கிறார்) அப்படியானால் நான் தோற்றுப்போவது தவிர்க்க முடியாததுதான். வெட்கம்கூட இல்லாதவர்க்கு என்ன சொல்லி என்ன லாபம்? (சில நிமிடங்கள் அமைதி. பிறகு)

முதல் முனி: நாங்கள் புறப்பட்ட வேளை என்ன செய்வது? மகாராணிக்கு எங்கள் மீது வெறுப்பு உண்டாகிறது. முன்பு அவர்கள் எங்கள்மீது கோபித்துக்கொண்டாலும், பிறகு, மனமிரங்கி ஸ்ரீராமச்சந்திர பிரபுக்களிடம் எங்கள் காரியத்தை ஆதரிப்பார்கள் என்று தெரியும்.

சீதை: ஆமாம். எல்லாம் உங்களுக்குத் தெரியும். சரி எனக்கிருக்கும் ஒரு சிறிய சந்தேகத்தைப் போக்குங்கள். இது கோசல தேசமா? கூறுங்கள்?

முதல் முனி: இல்லை. ஜனஸ்தானம்.

சீதை: இங்கு இடம் பெயர்ந்து வருவதற்கு முன் நீங்கள் கோசல நாட்டு குடிகளா?

முதல் முனி: இல்லை. எங்களது காசி தேசம்.

சீதை: அப்படியெனில் எங்கள் கணவர், உங்களுக்கு எந்த வகையில் பிரபுக்களானார்கள்?

முதல் முனி: இரகு வம்சத்தினர் இந்த பூவுலகத்திற்கெல்லாம் பிரபுக்கள்.

சீதை: எப்பொழுதிலிருந்து?

முதல் முனி: இந்த பூமி ஏற்பட்டதிலிருந்து.

சீதை: எனக்குத் தெரியாமல்தான் கேட்கிறேன். இந்த பூமி ஏற்படுவதற்குத்தான் இந்த இரகு சக்கரவர்த்தி பிறந்தனரா?

முதல் முனி: இல்லை என்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள்.

சீதை: இரகு சக்கரவர்த்தி வெற்றி பெற்ற இராஜ்ஜியங்கள் அனைத்தும் இந்தக் கோசல அரசாட்சியை அங்கீகரிக்கிறார்களா?

முதல் முனி: அவர்கள் அங்கீகரிக்காமல் போனாலும்....

சீதை: நீங்கள் அங்கீகரிக்கிறீர்கள். நல்லதுதான். ஆனால், இந்த பூமி மண்டலத்தின் மீது கோசல ஆட்சிக்குட்படாத அரசாட்சியை நீங்கள் அங்கீகரிப்பதற்கு முன் இன்னொரு விஷயம். இந்த ஜனஸ்தானத்தில் ஆட்சியில் உள்ளவர்களின் அரசாட்சியை நீங்கள் அங்கீகரிப்பதுதான் நம் அனைவர்க்கும் நல்லது.

முதல் முனி: அவர்கள் அரக்கர்கள் தாயே! பயங்கரமான அரக்கர்கள்.

சீதை: அவர்கள் பார்வைக்கு நீங்கள் கொடூரமான அரக்கர்களாகத் தெரியலாமல்லவா? அவர்கள் நம் கோசல இராஜ்ஜியத்திற்குள் வரவில்லை அல்லது உங்கள் காசி இராஜ்ஜியத்திற்காவது வரவில்லை. அநியாயமாய் அவர்கள் பகுதிக்குள் நீங்கள்தான் சிறிது சிறிதாக முன்னேறி வருகிறீர்கள். அவர்கள் இடங்களுக்குத் தீ வைப்பதும் கூட நீங்கள்தானே. அவர்கள் வாழ்வைச் சிதைப்பதுமின்றி அவர்கள் உயிரையும் வாங்குகிறீர்களே!

இலக்குவன்: (தடுத்து) அண்ணி! அண்ணி!

சீதை: ஒரு நிமிஷம் என்னைத் தடுக்காதே. (முதல் முனிவரிடம்) அவர்களைச் சர்வநாசம் செய்து கூண்டோடு ஒழிப்பதும் நீங்களே.

முதல் முனி: அதென்ன தாயே! அதென்ன!! எங்கள் ஹோம குண்டங்களைச் (வேள்வித் தீ) சிதைத்து அதில் தண்ணீர் ஊற்றி அணைத்து எங்களைத் துன்பப்படுத்திக் கொண்டிருக்கையில் ஏதோ அவர்களுக்கு தீங்கு செய்ததாக நிந்திக்கிறீர்களே!

சீதை: ஹோம குண்டங்களை நீங்கள் ஏன் பற்ற வைக்கிறீர்கள்? இந்தக் காட்டை அழிப்பதற்காக அல்லவா? இதைச் சமன்செய்து உழுவதற்குத்தானே? அதனால் உங்களுக்குத் தானியம்

கிடைக்கலாம். உங்கள் கிடங்குகள் நிறையலாம். உங்கள் வாழ்க்கை வளமாகத்தான் இருக்கும். ஆனால், இந்தக் காட்டில் வாழ்பவர்களுக்கு ஜீவனம் எப்படி? காய்களைப் பறித்துக் கிழங்குகளைத் தோண்டி எடுத்து வாழ்க்கை நடத்துகிறவர்களல்லவா? பறவைகளை வேட்டையாடி மிருகங்களை அடித்துத் தம் வயிற்றை வளர்ப்பவர்களல்லவா?

முதல் முனி: அவர்கள்கூட ஹோமகுண்டங்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டால், நாங்கள் வேண்டாமென்றா சொல்லப் போகிறோம்.

சீதை: விவசாயத்தில் அவர்களுக்கு ஈடுபாடு இல்லை. அவர்கள் ஹோம குண்டங்களை ஏன் உண்டாக்க வேண்டும்? தங்களுடைய வாழ்க்கை முறைமைகளை ஏன் மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும்?

முதல் முனி: நம்முடைய வாழ்க்கை முறையே நாகரீகமாக இருப்பதால்.

சீதை: மிருகங்களை வேட்டையாடுவதைப்போல், சக மனிதரை வேட்டையாடி அவர்களின் இடத்தை ஆக்கிரமித்துக் கொள்வதுதான் நாகரீகம் போலும்!

முதல் முனி: இது தெய்வ ஆவணம் தாயே, தெய்வ சாசனம். இவ்வேள்வி முறைகளைத் தவறாமல் செய்ய வேண்டுமென்று இந்திரன், வருணன், மித்ரா போன்றோர் நமக்குக் கட்டளை யிட்டுள்ளார். அவர்களின் திருப்திக்காக நாம் இந்த யாகங்களை எடுக்க வேண்டும். இல்லையென்றால், படைப்பு முறைக்கே கேடு விளையும். உலகமனைத்தும் ஒரே நேரத்தில் அழிந்துவிடும்.

சீதை: உங்களுடைய தெய்வங்கள் உங்களுக்கு இருந்தால் அவர்களுடைய தெய்வங்கள் அவர்களுக்கு இருக்காதா?

முதல் முனி: அவர்களுக்குத் தெய்வமா? அவர்கள் இழிந்த சூத்ர தேவர்களையுடையவர்கள்.

சீதை: பக்தி இயல்பின் அடிப்படையில் நோக்கினால், உங்கள் தேவர்களே இழிந்தவர்களாக இருக்கலாமல்லவா?

முதல் முனி: (தன் பொறுமையை இழந்தவனாய்) தசரத மகாராசாவின் மருமகள், இராமச்சந்திரரின் தர்ம பத்தினி...

சீதை: (ஆவேசத்துடன்) அவர்கள் பெயரைச் சொல்வதற்குக்கூட உங்களுக்குத் தகுதியில்லை. நிறுத்துங்கள், தேவையில்லாத பேச்சு எதற்கு?

இலக்குவன்: (பயத்துடன்) அண்ணி! அண்ணி!!

இரண்டாம் முனி: அம்மம்மா என்ன கோபம்! என்ன ஆவேசம்!

சீதை: அம்மம்மா கிம்மம்மா என்றால், இனி நான் சும்மா விடமாட்டேன்.

இலக்குவன்: அண்ணி! உங்களுக்கு ஒரு கும்பிடு. அவசரப் படாதீர்கள். (முதல் முனிவரிடம்) தாங்களும் தம்முடைய சீடரும் தற்போது இங்கிருந்து சென்று பிறகு வந்து பார்க்கக்கூடாதா?

முதல் முனி: (எழுந்துகொண்டு) இராமபிரபுக்களின் தரிசனம் கிடைக்கும்வரை, நாங்கள் இந்த இடத்தில் எங்காவது தங்கியிருக்கிறோம். (குருவும் சீடரும் எழுந்திருத்தல்)

இலக்குவன்: அப்படியே சுதிகரண மாமுனிகளிடம் சொல்லி உங்களுக்குத் தங்க ஏற்பாடு செய்கிறேன். தயவுசெய்து என்னுடன் வாருங்கள்.

முதல் முனி: அவர்கள் எனக்கு நன்கு அறிமுகமானவர்தான். முதலில் அவரைப் பார்த்து விட்டுத்தான் இங்கு வந்தோம். நாங்கள் செல்கிறோம். உங்களுக்கு ஏன் வீண் சிரமம்.

இலக்குவன்: சரி, நல்லது. வணக்கம்.

முதல் முனி: நூறாண்டு காலம் வாழ்க. (முதல் முனி வெளியில் செல்ல, சீதையைப் பார்த்து பயந்து பயந்து குருவின்பின் சென்று கொண்டிருந்த இரண்டாம் முனியின் தலை பாடர் என்று இடித்துக் கொள்கிறது). அம்மம்மா என்று தலையை இரண்டு கைகளாலும் பிடித்துக்கொண்டு நிற்கின்றான்.

இலக்குவன்: (உடனே அருகில் சென்று) பாவம் எவ்வளவு இடிபட்டு விட்டது. பெரிய காயமா?

முதல் முனி: (வாசற்படியிலிருந்து திரும்பிப் பார்த்து) கொஞ்சம் பார்த்து வரக்கூடாதா?

இரண்டாம் முனி: (தலையைத் தடவிப் பார்த்தபடியே) ஒன்றுமில்லை. பெரிய காயம் இல்லை. கொஞ்சம் வீக்கம்தான்.

(சீதை இருக்கும் பக்கமாக மீண்டும் திரும்பிப் பார்த்து பயந்தவனாய், குருவிடம்) செல்லுங்கள் குருதேவரே, செல்லுங்கள். (முனிகள் இருவரும் வெளியேறுகின்றனர்).

இலக்குவன்: (சீதையை நோக்கி நடந்து வருதல்) அம்மம்மா எவ்வளவு கோபம். உங்களுக்கு எவ்வளவு கோபம்.

சீதை: எனக்குச் சிரிப்பு ஊட்ட வேண்டுமென்று நினைக்காதீர்கள். இது சிரிக்கிற விஷயமல்ல. இந்த முனிவர்களின் போக்கால் நமக்குத் தீங்கு நேராமல் இருக்காது போலிருக்கு.

இலக்குவன்: மன்னிக்கவும் அண்ணி! என்னவோ தெரியவில்லை. இந்த ஜனஸ்தானத்திற்கு வந்தது முதல் உங்கள் நிழலைப் பார்த்துக்கூட நீங்களே பயப்படுகிறீர்கள்.

சீதை: என் நிழலைப் பார்த்தல்ல. இந்த முனிவர்களின் முகத்தைப் பார்த்து! பூதங்களைப் போல, பிசாசுகளைப்போல இவர்கள் நம்மை பிடித்துக் கொண்டார்கள்.

இலக்குவன்: நம்மையன்றி இவர்களுக்கு வேறு கதி யார்? அண்ணி?

சீதை: அண்ணனுக்கு எற்ற தம்பிதான். திக்கில்லாதவர்கள் இந்தக் காட்டுவாசிகளா? அல்லது இவர்களை அழித்துக் கொண்டிருக்கும் நீங்களும் உங்கள் முனிவர்களுமா? இத்தனை நாளும் நான் பார்த்தும் பார்க்காதவள் போல் இருந்தேன். இனி சும்மா இருக்கமாட்டேன். உங்கள் அண்ணன் வரட்டும். இன்றைக்கு அவரிடம் இரண்டில் ஒன்றைப் பார்த்து விடுகிறேன்.

இலக்குவன்: உங்களுக்கு அறிவுரை கூறுகின்ற தகுதி எனக்கில்லை.

சீதை: அப்படியெல்லாம் பேசாதீர்.

இலக்குவன்: (ஒரு நிமிட மௌனத்திற்குப் பின் சீதையின் முகத்தைப் பார்த்து) உங்கள் முகத்தை மேகம் மூடியுள்ளது. கண்களில் மின்னல் வீசுகிறது. உங்கள் வார்த்தைகள் இடி முழக்கங்களென ஒலிக்கின்றன. இன்றைக்கு என் அண்ணனுக்குப் பெரிய புயல் வருவது தவிர்க்க முடியாது போலிருக்கே. (திரை மூடப்படுகிறது.)

இரண்டாம் அங்கம்

மறுநாள் காலை பத்து மணியளவில் சுதிகர்ண மாமுனிவர் வளாகம். அதே பர்ணசாலையில் ஒரு இடம். இந்த அங்கத்தில் புதிதாக இடம்பெறும் இராமன் இலக்குவனைவிட அதிகம் உயரமில்லை. நல்ல உடற்கட்டும், திண்மையும் பெற்றவன். நிறம் இலக்குவனைவிட, சற்று குறைச்சல்தான். தம்பி, அணிந்திருப்பதைப்போல் தானும், நாரால் நெய்யப்பட்ட ஆடையை அணிந்துள்ளான். புற அலங்காரங்களுடன் தோன்றும் ஒரு இளவரசனைப் போல் காட்சிதரவில்லை என்றாலும், அவன் நடையிலும் சாயலிலும் ராச கம்பீரம் வெளிப்படுகிறது. வம்ச கௌரவமும் அதைக்காத்து உயர்த்துகின்ற பொறுப்புமிக்கவனாகவும் கடமை உணர்வு உள்ளவனாகவும் தோன்றுகிறான். இது நமக்குக் கொடுக்கப்பட்ட கட்டளை என்பது போன்ற நம்பிக்கையையும் உறுதியையும் கொண்டிருப்பவன். திரை மேலெழுகிறபோது, அண்ணன் வருகையை ஆவலோடு எதிர்பார்த்திருக்கிற இலக்குவன் கதவருகில் ஆவலோடு வெளியே பார்த்தபடி உள்ளான். அமைதியின்றி, கோபக்கனல் தோன்றுகின்ற முகத்துடன் சீதை அறையில் அங்கும் அங்கும் உலாவிப்படி உள்ளாள். இடையில் ஓரிரண்டு முறை இருக்கையில் உட்காருகின்றாள். ஆனால், முள்ளின் மீது உட்கார்ந்தவளைப் போல் உட்கார மனமில்லாமல் எழுந்திருக்கின்றாள்.

சீதை: (இலக்குவனிடம்) கதவண்டையின் நின்று என்ன தவம் இருந்தாலும், அவர் வருகிற வேளைக்குத்தான் வருவார். ஒரு விநாடிகூட முன்னால் வந்து வீடு சேரமாட்டார். கர்ரென்று ஏறும் வெய்வில் ஏன் நிற்கிறாய்? சற்று நிழலுக்கு வரக்கூடாதா?

இலக்குவன்: ஆ..... அப்படி ஒன்றும் வெய்யில் கடுமையாக இல்லை.

சீதை: நேற்று காலையில் சென்ற உன் அண்ணன் இன்னும் வரவில்லை என்ற மனக்கவலையால் வெய்யிலின் உறைப்புகூட உனக்குத் தெரியவில்லை போலும்!

இலக்குவன்: (உள்ளே வந்தபடி) உண்மைதான் அண்ணி. தாமதம் ஆக ஆக எனக்குப் பயம் அதிகமாகிறது. முனிகளின் விருந்தாளியாகச் சென்றவர்..

சீதை: முனிகளின் விருந்தை ஏற்கவா? அல்லது காட்டுவாசிகளை வேட்டையாடவா?

இலக்குவன்: உங்களுடைய பேச்சுக்கென்ன? நேற்று மாலை வராததால் இரவாவது வந்துவிடுவார் என்று நினைத்தேன். இரவும் வரவில்லை. சரி காலையாவது வரலாமல்லவா? இவ்வளவு தாமதம் ஏன்? குறைந்தது செய்தியாவது அனுப்பியிருக்கலாம்.

சீதை: காட்டுவாசிகளை, காட்டை அழிப்பதில் முழ்கிவிட்டவர்க்கு மனைவி ஞாபகம்தான் வருமா? அல்லது தம்பியின் ஞாபகம்தான் இருக்குமா? தன் வீர தீரத்தை முழுமையாக வெளிப்படுத்தி இரகு வம்ச கௌரவத்தைப் பாதுகாத்து முனிவர்களின் பாராட்டுக்களை ஏற்றபின்தான் அவர் மெதுவாக வருவார். வராமல் எங்கு போகப் போகிறார்?

இலக்குவன்: கோபத்தில் நீங்கள் பட்டும்படாமலும் பேசினாலும் உங்கள் மனது.. அண்ணி உண்மையில் கலக்கத்தில் இல்லை.

சீதை: (அழுத்தத்துடன்) இல்லை.

இலக்குவன்: கண்டிப்பாகச் சொல்லுங்கள்! இல்லை.

சீதை: (முகத்தை மறுபக்கம் திருப்பிக்கொண்டு சற்று கடுமையாக) இல்லை.

இலக்குவன்: என்னைப் பார்த்துக் கூறுங்கள். உண்மையாக உங்களுக்குச் சங்கடமாக இல்லை.

சீதை: (கண் கலங்கி சிவந்த தன் முகத்தை இலக்குவன் பக்கம் திருப்பி) பயந்து, கலங்கி என்ன பிரயோசனம்? அவருக்கு நான் ஒரு பொருட்டா? அல்லது என் வார்த்தைதான் முக்கியமா?

இலக்குவன்: அவரைப்போய் நான் பார்த்துவருவது நல்லது. போய் பார்த்து வரட்டுமா அண்ணி..

சீதை: போ! நீயும் அவருக்குத் துணையாகப் போ. நிரபராதிகள் நாலுபேரைக் கொன்றுவிட்டு வரலாம்.

இலக்குவன்: அதென்ன அண்ணி அவ்வளவு கடுமையாகப் பேசுகிறீர்கள்.

சீதை: ஆமாம். உண்மையைச் சொன்னால் நிஷ்டூரம். நீயாவது அவருக்குச் சொல்லலாம் அல்லவா? அவருடன் சேர்ந்து நீயும் தாளம் போடுகிறாயே.

இலக்குவன்: அவருக்கு அறிவுரை கூறும் அளவுக்கு நான் பெரியவனா... எல்லா விஷயங்களிலும் அவர்... (இலக்குவன் வார்த்தையை முடிக்கும் முன் இரண்டாம் முனிவர் உள்ளே நுழைகிறார். அவசரமாக உள்ளே நுழைந்ததால் டமார் என்று தலையில் இடிபட்டு தள்ளாடுகிறார். உடனே இலக்குவன் அவரை கீழே விழாமல் பிடித்துக் கொள்கிறான்.

இலக்குவன்: மீண்டும் இடித்துக்கொண்டாயா?

சீதை: அவர் தலை அவ்வளவு எளிதில் உடையக்கூடியதல்ல.

இரண்டாம் முனி: (ஒரு இருக்கையில் அமர்ந்து தலையை அழுத்தி தேய்த்துக்கொண்டு) உடையவில்லை. ஆனால், நன்றாக வீங்கிவிட்டது. திம்மென்றிருக்கிறது.

இலக்குவன்: குடிக்க தண்ணீர் வேண்டுமா?

இரண்டாம் முனி: ஆமாம் சாமி.

சீதை: (குடிநீர் எடுக்க இலக்குவன் செல்லும்போது) நான் எடுத்துத் தருகிறேன் இரு. (பருகுவதற்கு சொம்பில் நீர் கொண்டு வந்து கொடுக்கிறான்.)

இரண்டாம் முனி: (தண்ணீரை கடகடவென குடித்துவிட்டு) அம்மா! இப்போதுதான் சற்று நிம்மதி திரும்புகிறது. (சீதை முகம் கடுகடுப்பானதைக் கவனித்து) மன்னிக்கவும். இந்த அம்மம்மா என்ற உளறலை நிறுத்து என்று என் குருதேவர் என்னைக் கண்டித்தார். ஆனால், அது இல்லாமல் என் வாயிலிருந்து வார்த்தை வருவதில்லை. (அடிப்பட்ட இடத்தை மறுபடியும் தேய்த்துக்கொள்கிறார்). இராமச்சந்திர பிரபுக்கள் இன்னும் வரவில்லையா? ஆசிரமத்தின் அருகில் நின்று வழிமேல் விழி வைத்து காலையிலிருந்து பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறேன். உள்ளே வருகிற ஒவ்வொருவரையும் பேசிவிட்டுத்தான் அனுப்புகிறேன். இதற்கிடையில் எங்கிருந்து வந்ததோ இந்த

வெவஸ்த கெட்ட தூக்கம். அரச மரத்தடியில் உட்கார்ந்தபடி ஓரிரு முறை உறங்கிவிட்டேன். சட்டென்று விழிப்பு வந்தது. பொழுது ஏறி விட்டிருப்பது தெரிந்தது. அம்மம்மா என்ன நடந்துவிட்டிருக்கிறது என்று நினைத்து ஒரே ஓட்டத்தில் வந்து விட்டேன். இராமச்சந்திர பிரபு இன்னும் வரவில்லையாதலால் பிழைத்தேன். அவர் வந்து, இந்தச் செய்தியைக் கூறாமல் இருந்திருந்தால் என் குருநாதர் என்னை இரண்டாகப் பிளந்திருப்பார். அவரைப்பற்றி உங்களுக்கு தெரியாது, கடுங்கோபக்காரர். பார்ப்பதற்கு அமைதியாகக் காணப்பட்டாலும் கோபம் வந்தது என்றால் அம்மம்மா பிரளய காலருத்ரரைப் போன்றவரே. வந்த வேலை முடியவேண்டும் என்பதற்காக நேற்று அவர் பொறுமையாக இருந்தார். இல்லையெனில் அவர் ஏதோ ஒரு பயங்கர சாபத்தை இட்டிருப்பார்.

சீதை: (கோபத்துடன்) நீங்களே ஒரு சாபம். எங்களுக்கு வேறு சாபம் எதற்கு?

இரண்டாம் முனி: அம்மம்மா, என்ன வார்த்தை?

இலக்குவன்: (சீதையிடம்) அண்ணி, நீங்கள் கொஞ்சம் பொறுமையாக இருங்கள். (இரண்டாம் முனிவரிடம்) ஐயா, அண்ணன் வந்தால் தங்களுக்குச் செய்தி அனுப்புகிறேன். நீங்கள் சென்று வாருங்கள்.

இரண்டாம் முனி: கண்டிப்பாகச் சொல்லி அனுப்புகிறீர்களா? மறந்துவிட மாட்டீர்களே...?

இலக்குவன்: மறக்கமாட்டேன். போய் வாருங்கள்.

இரண்டாம் முனி: அப்போ நான் போய்வருகிறேன்.

இலக்குவன்: (அவர் எழுந்தவுடன் கதவைக் காட்டி) இந்த தடவையாவது...

இரண்டாம் முனி: அம்மம்மா அந்த தவறை மறுபடியும் செய்வேனா? (அந்த வார்த்தைகளை கூறி தூரத்திலிருந்து குனிந்தபடியே கதவை நோக்கி நடக்கையில் சரியாக, அதேநேரத்தில் இராமனும், முதல் முனிவரும் கதவருகில் வருகின்றனர். இராமன், முதல் முனியை வரவேற்று சைகை காட்டுகிறான். முதல் முனிவர் அடி எடுத்த வைப்பதற்கும், எதிர்

திசையிலிருந்து குனிந்தபடி வந்த முதல் முனியின் தலை இரண்டாம் முனிவரின் மார்பில் படார் என்று இடித்துக் கொள்வதற்கும் சரியாக இருந்தது.

இரண்டாம் முனி: (தலை எடுத்து முதல் முனியைப் பார்த்தவுடன் பிரமித்து,) அம்மம்மா என்ன தவறு! என்ன தவறு செய்துவிட்டேன். குருதேவர் அவர்களே என்னை மன்னிக்க வேண்டும். (தலைகுனிந்து காலுக்கு வணக்கம் செலுத்துகிறான்).

இராமன்: (உள்ளே பிரவேசித்து) யார் அது?

முதல் முனி: இவர் என் சீடர். (இரண்டாம் முனிவரிடம்) பார்க்காமல் தவறு செய்தாய். அதற்கென்ன பரவாயில்லை.

இராமன்: (இரண்டாம் முனிவருக்கு இருக்கைகளைக்காட்டி) தயவுசெய்து உட்காருங்கள்.

முதல் முனி: (முதலில் தான் உட்கார்ந்தபிறகு இராமனைப் பார்த்து) நீங்களும் உட்காருங்கள்.

இராமன்: (இரண்டாம் முனியிடம்) ஐயா, தாங்கள் உட்காரவில்லையே ஏன்? (பிரமித்து நிற்கின்ற இரண்டாம் முனிவரின் கையைப் பிடித்து உட்கார வைக்கிறான். இதற்கிடையில் இராமனின் வில் அம்புகளை வாங்கி, அதை அறையின் ஒரு முலையில் வைத்து திரும்புகிறான் இலக்குவன்).

முதல் முனி: (சீதையிடம்) அம்மா தாங்களும்..

சீதை: உம் உட்காருகிறேன். நேற்று காலை சென்றவர். நீங்களும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். இப்பொழுதுதான் வருகிறார்கள். குனித்து உடைமாற்றி சற்று இளைப்பாற விடுங்கள். அவரிடம் பேசுவதை மாலையில் வைத்துக் கொள்ளலாம். அதற்குள் ஒன்றும் முழுகிவிடாது.

இராமன்: (முதல் முனிவரிடம்) என் இளைப்பாறுதலுக் கென்ன! தாங்கள் பெரியவர்கள். நேற்றிலிருந்து என்னை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்ததற்காக நான் வருந்துகிறேன். தாங்கள் வந்த காரியம் என்னவோ? கூறுங்கள்.

முதல் முனி: ஒரு வேண்டுகோள். பிரபுக்கள் எம் புண்ணிய ஸ்தலத்திற்கு ஒருதடவை வந்து..

சீதை: உங்கள் பாத தரிசனத்தை ஒருமுறை செய்யுங்கள்.

முதல் முனி: எம் வேண்டுகோளை, பிரபுக்களுக்குச் சரியாகத் தெரிவித்தீர்கள்.

சீதை: இன்னும் தொடரட்டுமா? எம் இருப்பிடத்தை பார்த்தவுடன் அங்குள்ள அரக்கர்களை அழித்து அந்த பீடையை எங்கள் இடத்திலிருந்து அகற்றுங்கள்.

இராமன்: (சற்று கோபமுடன்) சரி போதும். நாங்கள் பேசும்போது தலையிடாதே.

முதல் முனி: மகாராஜாவுக்கு எங்களுடைய விண்ணப்பம். நம் உரையாடலில் அவர்கள் கலந்துகொள்ள முடியாமல் மகாராணியாரைத் தடுக்காதீர்கள். அயோத்திய சக்கரவர்த்தியாய் ஆர்யவர்தன தலைவராய் நீங்கள் செய்து வருகிற, அதாவது நன்மக்களைக் காப்பதும், தீயவரை அழிப்பதுமாகிய பணியைச் செய்வதில் அவர்களின் (சீதையின்) ஒத்துழைப்புத் தேவை. அதை நீங்கள் பெறுகிறபோதுதான், உங்கள் முயற்சி எந்தவித சிரமமின்றி வெற்றிபெறும். அதன் பிறகுதான் உங்கள் வார்த்தைக்கு நல்ல மதிப்பு இருக்கும். எங்களைப் பற்றியும், எங்கள் முனி வர்க்கத்தைப் பற்றியும் கெட்ட அபிப்பிராயம். தற்போது உள்ளது. அதைப் போக்கக்கூடிய நம்பிக்கை எங்களுக்குண்டு. (சீதையின் பக்கம் திரும்பி) அம்மா, இப்பக்கம் வந்து தயவுசெய்து அருகில் உட்காருங்கள். நேற்றைய தினத்தில் ஐயப்பாடுகளைப் பிரபுவின் முன்னிலையில் எடுத்துரையுங்கள். அவற்றை நாங்கள் விளக்குகிறோம்.

சீதை: நேற்று இரவு முழுவதும் உறக்கமின்றி தவித்தீர்கள் போலும்!

முதல் முனி: உறக்கமின்றித் தவித்தேனா! எதற்கு அம்மா?

சீதை: இப்போது நீங்கள் பேசிய பலமான உபதேசத்தைத் தயார் செய்வதற்கு.

இராமன்: (கடுமையாக) சீதை.

முதல் முனி: நம் மகாராணிக்கு முழுக்க முழுக்க தந்தையின் குணமே வந்திருக்கிறது. சனக மகாராசாவும் நன்கு விவாதிக்கும் ஆற்றல் பெற்றவர். நகைச்சுவைப் பிரியர் என்பதும் யாம்

அறிந்ததே. இப்படி வந்து உட்காருங்கள். (சீதை பொருட்படுத்தாமல் நின்றனுகொண்டே இருக்கிறாள்).

இராமன்: பெரியவர்கள் வார்த்தையை மறுக்கக்கூடாது. வா, வந்து உட்கார். (மெல்ல நடந்து வந்து இராமன் அருகில் அமர்ந்து கொள்கிறாள்).

முதல் முனி: இலக்குமனசுவாமி தாங்களும். (இலக்குவனும் சற்றுத் தள்ளி அமர்கிறான்).

முதல் முனி: அயோத்திய குடிகள் அல்லாதோர், அயோத்திய அரசின் பாதுகாப்பை வேண்டுவதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்பதுதானே மகாராணியின் கருத்து.

சீதை: ஆமாம்.

முதல் முனி: ஆனால், அயோத்திய பிரபுக்களின் அதிகாரத்தைவிட அவர்களுக்கு இருக்கும் தார்மீகப் பொறுப்பு அதிகம். அப்படித்தானே பிரபு?

இராமன்: உண்மையாக!

முதல் முனி: (இலக்குவனிடம்) இலக்குவனசாமி நான் கூறுவது சரிதான் என்கிறீர்களா?

இலக்குவன்: முற்றிலும் சரிதான்.

முதல் முனி: வழிவழியாக வரும் நாட்டுத் தலைமையை ஏற்று நடத்துவதற்கு இந்த தார்மீக அதிகாரமே காரணம். எவ்வாறு தேவருலகத் தலைமை இந்திரனுடையதோ, அவ்வாறே ஆரியகுல வம்ச தலைமையும்... அப்படித்தானே பிரபு?

இராமன்: சரியாக!

முதல் முனி: இலக்குமன சுவாமிகளே! மீண்டும் எங்களுடன் ஒத்துப் போகிறீர்களா?

இலக்குவன்: முற்றிலும்!

முதல் முனி: ஆரிய தலைமை அதிகாரம் மீது அயோத்திய பிரபுக்களுக்கிருக்கும் அதிகாரம் காரணமாக, ஆர்ய முனிகளான நாங்களும், அவர்கள் பாதுகாப்பைக் கேட்க உரிமை உள்ளது. இதற்கு இராமச்சந்திர பிரபு தாங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?

சீதை: என்ன சொல்கிறீர்களா? (இராமனை காட்டி) இந்தப் பிரபு என்னவோ, 'சரிதான்' என்பார். (இலக்குவனைப் பார்த்து) அந்தச் சாமிகள் என்னவோ முற்றிலும் உண்மை என்பார். புகழுக்கு அடிமையாக இருப்பது பொதுவாக அரசர்களுக்கு இயல்பு. ஆனால், இந்த அயோத்திய அரசர்களுக்கு உள்ளதுபோல் வேறு யாருக்கும் இல்லை.

இரண்டாம் முனி: அம்மம்மா என்ன பேச்சு?

முதல் முனி: (தன் கோபத்தை அடக்கிக்கொண்டு) பிரபுக்களிடம் யாம் பேசி முடிப்பதற்குள், நீ போய் விடுதிக்குச் சென்று நம் பிரயாணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்.

இரண்டாம் முனி: (உடனே எழுந்து) சித்தம்.

இலக்குவன்: (இரண்டாம் முனியோடு எழுந்து, நுழைவாயில் கதவைக்காட்டி) கவனமாகச் செல்லவும்.

இரண்டாம் முனி: அம்மம்மா- இன்னொருமுறை இடித்துக் கொள்ளமாட்டேன். (இந்த முறை எவ்வித தாக்குதலும் இல்லாமல் இரண்டாம் முனி, வெளியில் செல்கிறார். பின்பு இலக்குவன் தன் இடத்தில் வந்து உட்காருகின்றான்.

முதல் முனி: எனக்குத் தெரியும் அம்மா. அரசாட்சியில் (ஜனகன்) பலபேர் ராஜரிஷிகள் உள்ளனர். தம் தந்தையாரும் ஞான சித்தி பெற்றவர்களே. ஆனால், ஆர்ய வர்த்த ஆட்சிப் பொறுப்பில் உள்ளவர் எவராயினும் அவர்கள் மட்டுமே முதன்மையானவர். மற்றவர்களெல்லாம் இவர்களுக்குப் பின்தான். இந்த விஷயத்தை ஜீரணிப்பதற்கு மகாராணியவர்களுக்குச் சற்று கஷ்டமாகத்தான் இருக்கும். ஆனால்...

சீதை: பிறரைத் தன் வயப்படுத்தும் அதீத சக்தி பற்றி எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், உங்களுக்கு உலக ஞானமும், சமயோசித புத்தியும் மிகுதியாகவே உள்ளது.

இராமன்: (மூக்கில் மீது விரலை வைத்து வியப்பில் ஆழ்ந்தான்) சீதா...

முதல் முனி: எங்கள் தாய் எவ்வளவு முயற்சி செய்தாலும், எனக்குக் கோபத்தை உண்டாக்க முடியாது.

சீதை: அந்த விஷயம் நேற்றே தெரிந்துவிட்டது?

இராமன்: ஆ... நேற்றுக் கூட மாமுனிகளிடம் வாக்குவாதம் செய்தாயா? இது நமக்குத் தேவையற்றது. பெரியவர்கள் என்ன சொன்னாலும் மறுக்காமல் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும்.

முதல் முனி: வாக்குவாதம் என்பது அவர்கள் இரத்தத்தில் ஊறிப்போய் இருக்கிறது. அதனால் அவ்வம்மையாரைத் தடுக்காதே. இதற்குமுன் நான் தெரிவித்ததுபோல், யார் ஏற்றுக் கொண்டாலும், ஏற்றுக்கொள்ளா விட்டாலும் ஆர்ய வம்சத்தினர்தான் எங்கள் அரசர்கள்.

சீதை: பெயரளவுக்குத்தான் அவர்கள் உங்களுக்கு அரசர்கள். அவர்களிடமிருந்து தற்போது நீங்கள் எதிர்பார்க்கவேண்டியது, தார்மீக உதவிகள் மட்டுமே. ஆயுதங்கள் மூலம் உங்களைப் பாதுகாக்க முடியாது. ஒருவேளை ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்திப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியது கேவலம், தங்களுக்கு வரி கட்டுகிறவர்களை மட்டுந்தான்.

முதல் முனி: (பணிவுள்ள புன் முறுவல்) நாங்கள் எங்கள் பிரபுக்களுக்கு வரி செலுத்தவில்லை என்பது மகாராணியாரின் எண்ணமா? அப்படி நினைத்தால் அது தவறு. ஒழுங்காக நாங்கள் அவற்றைச் செலுத்திக் கொண்டுதான் வருகிறோம்.

சீதை: அப்படியா! இது எனக்குத் தெரியாத புதிராக உள்ளதே. அரசுக் கருவூலத்தை உங்களைப் போன்றோர் காலி செய்வதுதான் வழக்கம். அதை நிரப்புவது——

முதல் முனி: நாங்கள் வரியாகச் செலுத்துவது அழிந்து போகக்கூடிய தன தானியங்களல்ல. அழியாத அதீத சக்தி.

சீதை: அது அழியாதது மட்டுமல்ல. கண்ணுக்குப் புலப்படாததுமாம்.

முதல் முனி: ஆமாம் தாயே! ஆமாம்!!

சீதை: அதுவும் ஒரு வகையில் நல்லதுதான். நாங்கள் அந்தப் பலன்களைப் பாதுகாப்பதற்குப் பெரிய பெரிய கிடங்குகளைக் கட்ட வேண்டியதில்லை.

இராமன்: (கடுமையாக) சீதை! நீ என்ன கட்டுப்பாடு இல்லாமல் போகிறாய்.

முதல் முனி: (இராமனிடம்) எங்கள் வேண்டுகோளை ஏற்று, மகாராணியைத் தடுக்காதீர்கள். அவர்கள் எண்ணத்தை மாற்றுவதற்குத் தயவுசெய்து எங்களுக்கு சிறிது தருணம் கொடுங்கள். (சீதையிடம்) உங்கள் கிடங்குகளை நிரப்பாமல் போனாலும், எங்களுடைய வேள்விப் பலன் உங்களுக்குப் போதுமானது. வீட்டுப்பேற்றை அது அளிக்கவல்லது.

சீதை: வீட்டுப்பேறா?

முதல் முனி: பிரம்ம பதத்தை அடைவதற்குரியதாய் வீட்டுப்பேறு நிரந்தர சுகத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

சீதை: சீக்கிரம் எங்களை இந்த உலகத்திலிருந்து அனுப்புவதற்கு அது துணையாகிறது என்று சொல்லுங்கள்.

இராமன்: (கோபமாக) சரிபோதும் உன் கிண்டல். மிக்க மகிழ்ச்சிதான்.

முதல் முனி: (இராமனிடம்) நீங்கள் கோபப்படவேண்டாம். (சீதையிடம்) அம்மா, நீங்கள் என்ன விளக்கம் தந்தாலும் சரி. எங்கள் வேள்வியின் பயனை அயோத்தி பிரபுக்கள் வழிவழியாக அங்கீகரித்துக் கொண்டுதான் வருகிறார்கள். அதனால்தான் அந்தப் பலனில் நான்கில் ஒன்றை வேண்டுகின்றனர். நாங்களும் மகிழ்ச்சியாகக் கொடுத்துக் கொண்டுதான் வருகிறோம்.

சீதை: (இழுத்து) அப்படியா?...

முதல் முனி: குடிகள் அரசருக்குச் செலுத்தும் ஆதாயம் ஆறில் ஒரு பங்குதான். ஆனால், எங்கள் யாகப் பலனில் நான்கில் ஒரு பாகத்தை அளிக்கிறோம்.

சீதை: (ஏளனமாக) நீங்கள் சொல்லுகிற வரைக்கும் உண்மையாக எனக்குத் தெரியாது. உங்கள் கஷ்ட உழைப்பில் நீங்கள் ஏன் இந்தப் பெரிய பங்கை செலுத்துகிறீர்கள்.

முதல் முனி: அளவில் மட்டும் அது பெரிதல்ல. தரத்திலும் உயர்ந்ததும் அழிவற்றதுமாம்.

சீதை: தங்களின் அமோக 'சம்பத்தைத் தங்களிடமே வைத்துக்கொண்டு அதன் மூலம் உங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளக்கூடாதா? (இராமனைச் சுட்டிக்காட்டி) இவருடைய பாதுகாப்பை வேண்டுவது எதற்கு?

முதல் முனி: யக்ன பலம் மூலம் பெறுகிற அதீத சக்தியைக் கொண்டு நாங்கள் மூன்று உலகங்களை வேண்டுமானாலும் அழிக்க முடியும். படைப்புக்குப் பதிலாக வேறு உயிரினங்களையும் படைக்க முடியும். இத்தகு ஆற்றல் வாய்ந்த எங்களுக்கு இந்த அரக்கர்களை அழிப்பது கடினமா? பிரபுக்களின் ஆயுதசக்தி பயன்படாது போகும்போதுகூட, இந்த திவ்ய சக்தியை அரக்கர்களின்மீதோ அல்லது இதுபோன்ற தீயோர் மீதோ உபயோகப்படுத்துவதில்லை. இது எமக்குக் கொடுக்கப் பட்ட தெய்வ கட்டளை.

சீதை: உங்கள் திவ்ய சக்தியைப் பற்றி எனக்குத் தெரியாதுதான். ஆனால், உங்கள் வாதத் திறமை பாராட்டுதற்குரியதுதான்.

இராமன்: (மிகுந்த கோபத்துடன்) சீதை...

சீதை: நீங்கள் மிரட்டினாலும் இனி நான் சும்மா இருக்கப் போவதில்லை. உங்களைப் புகழ்ந்து இந்த போலிச் சாமியார்கள், இந்தக் காட்டுவாசிகள் இறப்பதற்குக் காரணமாயிருக்கின்றார்கள். இவர்களின் கபட நாடகத்தைப் புரிந்து கொள்ளாமல் நீங்கள்...

இராமன்: (திடீரென்று எழுந்து) போதும்! போதும் நிறுத்து! (முதல் முனிவரிடம்)

உங்களுடன் நான் கண்டிப்பாக வருகிறேன். உங்கள் வேள்வித் தீயை அணைக்கும் அந்த அரக்கர்களை அழிக்கிறேன். விடுதிக்குச் சென்று பிரயாணத்திற்குத் தேவையானவற்றை ஆயத்தப்படுத்துங்கள். இன்னும் சிறிது நேரத்திற்குள் என் வில் அம்புகளுடன் உங்கள் பின் வருகிறேன். (இலக்குவனிடம் திரும்பி) இலக்குவனா! முனிவருடன் சென்று அவரை வழியனுப்பிவிட்டு வா!

முதல் முனி: (சீதையிடம்) இன்று இல்லையென்றாலும் என்றாவது உமக்கே தெரியும் தாயே. எங்கள் முனிவருலகத்தைக் காப்பது அயோத்திய பிரபுக்களின் கடமை. என்று அவர்கள் இந்தக் காரியத்தை கைவிடுகிறார்களோ அன்றே அவர்க்களின் முக்கியத்துவம் குறைந்துவிடும். சரி நாங்கள் போகட்டுமா? (சீதை பதில் கூறவில்லை. இலக்குவன் முன் செல்ல, முதல் முனி பின் செல்கிறார்). அவர்கள் இருவரும் சென்றவுடன் சீதையின் கோபம் கண்ணீராக மாறுகிறது. முகத்தை வேறுபக்கமாகத்

திருப்பிச் சேலை முந்தானையால் கண்களைத் துடைத்துக் கொள்கிறான்.

இராமன்: (சிறிது நேரம் மௌனத்திற்குப்பின்) என் கடமையை நான் செய்கிறேன். எனக்கு வரக்கூடிய ஆபத்து ஒன்றுமில்லை. தேவையில்லாத பயம் எதற்கு! கவலை எதற்கு! (அருகில் சென்று தோள்மீது கையை வைத்து) எதற்குக் தேவையில்லாமல் கண் கலங்குகிறாய். இங்குப் பார். (ஒரு நிமிடம் தாமதித்து) உன்னைத்தான் இங்குப்பார் என்றால். (அன்பாக அவள் முகத்தைத் தன் பக்கம் திருப்பி, அவள் கண்ணங்களில் வடியும் கண்ணீரை துடைத்தபடி) என் பேச்சைக் கேள். தேவை இல்லாமல் கலங்காதே.

சீதை: (விசம்பல்) நான் எப்படிக் கலங்கினால் உமக்கென்ன? நான் உமக்கு தேவையா?

இராமன்: அதென்ன! பைத்தியக்காரப் பேச்சு.

சீதை: பைத்தியக்காரப் பேச்சல்ல. உண்மையான பேச்சுதான். நான் உனக்குத் தேவையாயிருந்தால், நேற்று மாலை வீட்டை விட்டு வெளியே சென்றவர் இப்போது வருகிறதா? வந்ததும் வராததுமாய் இன்னொரு முனிவர் ஆசிரமத்திற்கு போக முடிவு செய்வீரா?

இராமன்: நேற்று மாலை இரவு திரும்பி இருக்கவேண்டும். ஆனால், என் உதவியை நாடிய முனிவரின் மகாயாகம் இன்று காலைவரை முடியவில்லை.

சீதை: அது மகாயாகமா? அப்படியானால் குறைந்தது ஒரு நூறு பேராவது விதவையர் ஆகியிருப்பர்.

இராமன்: விதவையாவதா என்ன?

சீதை: தெரியாததுபோல் என்னை கேட்கிறீர்கள். யாகம் என்ற பெயரில் சுற்றுப்புறத்திலுள்ள ஒரு நூறு பேரையாவது கொண்டு போட்டால் அந்த நூறு பேருடைய மனைவிகள் விதவைகளாகாது பிறகு என்னவாவார்கள்? பாவம் அவர்களும் என்னைப் போன்ற பெண்கள் என்பதை நினைக்கும்போது என் நெஞ்சம் வெடித்துவிடும்போல் இருக்கிறது.

இராமன்: அவர்களுடன் உன்னை ஒப்பிடுகிறாயா?

சீதை: ஒப்பிடுவதில் தவறொன்றும் இல்லை. அவர்கள் அரசகுமாரிகளாக இல்லாமல் இருக்கலாம். அல்லது அரசர்களின் மனைவிகளாக இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால், அவர்களும் என்னைப்போன்ற பெண்களல்லவா? குடும்பத்தை அமைதியாக நடத்தவேண்டும் என்று என்னைப்போல் அவர்களும் எண்ணமாட்டார்களா?

இராமன்: சரி. முனிவர்களின் ஹோம குண்டங்களுக்கு (வேள்வித்தி) போகாமல் தன் கணவன்மார்களை ஏன் தடுக்கக்கூடாது?

சீதை: நான், உன்னைத் தடுக்க முடிகிறதா!

இராமன்: நான் செல்வது ஆர்ய தர்மத்தை நிலை நாட்டுவதற்காக.

சீதை: அவர்கள் வருவது தற்பாதுகாப்பிற்காக. காடுகளும் காடுகளின் உடைமைகளுமே அவர்களின் பிழைப்பாக இருக்கும்போது, அவற்றை நீங்கள் அழிப்பதைச் சுமமா பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்களா?

இராமன்: உனக்கு ஒருவேளை தெரியாமல் இருக்கலாம். அக்கினிக் கடவுள் தங்காத பூமி ஆரியர்களுக்கு வாழும் இடமாகாது என்று நம்முடைய தர்ம சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. அந்த சாஸ்திரங்களின்படியே நம் ரிஷிகள் பின்பற்றுகின்றனர். இந்த ஜனஸ்தானத்தில் தங்கள் இருப்பிடத்திற்காகச் சில இடங்களைச் சுட்டெரிக்கிறார்கள். இவ்வளவு பரந்த நிலப்பரப்பையுடைய இவ்விடத்தில் ஏன் இவர்கள் இந்த தண்டகா வனத்தை மட்டும் பற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கொஞ்சம் விலகிச் சென்று அப்பால் போகக்கூடாதா? காட்டில் அலைந்து திரிபவர்களுக்கு எந்த இடமாக இருந்தால் என்ன?

சீதை: உங்கள் முனிகள் அந்தப் பணியை ஏன் செய்யக்கூடாது? மனிதர் நடமாட்டமில்லாத இடங்கள் இந்த வனத்தில் எத்தனை உள்ளன? அவற்றில் தங்கள் புண்ணிய ஸ்தலங்களை ஏற்படுத்திக் கொள்ளாமல், இந்த ஜனஸ்தானத்திற்கு மட்டும் ஏன் வரவேண்டும்?

இராமன்: இதுவரை இந்த மாமுனிகள் என்றால் எவ்வளவு மரியாதை கொடுப்பாய்? இங்கு வந்தபிறகு ஏனோ அவர்களை நீ கடுமையாக எதிர்க்கிறாய்?

சீதை: இங்கு வந்தபிறகுதான் அவர்களின் வஞ்சகத் திட்டம் எனக்குத் தெரிகிறது.

இராமன்: அவர்கள் விஷயத்தில் நீ தவறான கருத்துடைய வளாயிருக்கிறாய் கண்ணே! அவர்கள் நல்லவர்கள்; உயர்ந்தவழி தோன்றியவர்கள்; சான்றோர்கள்.

சீதை: போகட்டும் உன் வார்த்தையை நான் ஏன் மறுக்கவேண்டும். அவர்கள் நல்ல பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள் வணக்கத்திற்குரியவர்களே! ஆனால், நாம் வனவாசத்திற்கு எதற்கு வந்தோம்? எஞ்சியிருக்கிற காலத்தை அமைதியாக கழிப்பதற்குத்தானே? முனிவர்கள் தூண்டுதல் மூலம் அரக்கர்களை அழிப்பதற்காகவா?

இராமன்: ஒரு கல்லில் இரண்டு மாங்கனி வீழ்த்துவதுபோல், ஒன்று தந்தை சொல் தட்டாமல் இருப்பது. மற்றொன்று முனிவர்களுக்குச் சேவை செய்வது. இவ்வாறு ஒரே தருணத்தில் இந்த இரண்டு காரியங்களைச் செய்வதற்கு வாய்ப்பை நல்கியது இவ்வனவாசம்.

சீதை: உங்கள் தந்தையிடம் என்ன வாக்கு கொடுத்தீர்கள்? உங்கள் தாயிடம் என்ன உறுதிமொழி தந்தீர்கள்? வனவாசத்தில் ரிஷிகளைப்போல் வாழ்வோம் என்றல்லவா! உண்மையாக, அதை நீங்கள் பின்பற்றுகிறீர்களா?

இராமன்: ஏன்? எதைப் பின்பற்றவில்லை?

சீதை: முனிவர்கள் அம்புகளை வைத்திருப்பார்களா? வழிபாட்டிற்கு செல்லும்போது ஆயுதங்களைத் தரிப்பார்களா? ஆயுதமற்றவர்களைக் கொன்று குவிப்பார்களா?

இராமன்: அவர்கள் ஆயுதமற்றவர்களல்லவே!

சீதை: கற்கள், மண், தடிகள்கூட உங்கள் பார்வையில் ஆயுதங்களா?

இராமன்: ஈட்டி, சுத்தி, கடப்பாரை, கோடாரி முதலியவற்றைக் கூட அவர்கள் வைத்துள்ளனர்.

சீதை: என்ன இருந்தாலும், அவர்களிடம் நீங்கள் வைத்திருக்கும் பிரத்யேக வில் அம்புகள் இல்லையே? அதே அவர்களிடம் இருந்தால், நீங்கள் எளிதில் அவர்களைக் கொல்ல முடியுமா?

இராமன்: எப்படி இருந்தாலும் அவர்கள் ஆயுதமற்றவர்களல்ல. மேலும் அவர்கள் அரக்கர்கள்.

சீதை: அது அவர்களுக்கு முனிவர்கள் வைத்த பெயர். அவ்வாறு அரக்கர்களாகச் சித்தரிக்கவிலையென்றால் அவர்களை, உங்கள் மூலம் கொல்ல முடியாதல்லவா?

இராமன்: உன் பேச்சுக்கென்ன! அவர்கள் ஐயமின்றி அரக்கர்களே.

சீதை: சரி போகட்டும்! அரக்கர்கள் என்று சொல்லி அவர்களை மிருகங்களைப் போல் வேட்டையாடுவதற்கு தற்போது நீங்கள் அரசர்களல்லவே?

இராமன்: நான் இப்போது அரசனாக இல்லாவிட்டாலும் சத்திரியனல்லவா? என்னை அடைக்கலம் வேண்டி வருபவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிப்பது என் கடமையல்லவா?

சீதை: அப்படியானால், அயோத்தியில் நீர் செய்த உறுதிமொழி? முனி வேஷத்திற்கு மட்டும்தானா? முனிவரைப்போல் வாழ முடியாதபோது, முனிவேஷம் எதற்கு? அதை அகற்றி விடுங்கள்.

இராமன்: இந்த தர்ம உத்திகள் உனக்குத் தெரியாது.

சீதை: ஏன்? நான் அவ்வளவு முட்டாளா?

இராமன்: ஜனக மகாராஜாவின் புதல்வியை நான் அப்படி எடைபோட முடியுமா? நான் இந்தத் தண்டகாவனத்தில் பிரவேசித்தபோதே...

சீதை: நீங்கள் இதில் பிரவேசிக்கவில்லை. இதில் உங்களைப் பிரவேசிக்கச் செய்தார்கள்.

இராமன்: (வியப்புடன்) பிரவேசிக்கச் செய்தார்களா? யாரது?

சீதை: இந்த முனிவர்கள்தாம்.

இராமன்: இன்று உன் பேச்சு விபரீதமாக உள்ளது.

சீதை: இவர்கள் செய்யும் சூழ்ச்சியை என்னைப்போல் நீங்களும் தெரிந்துகொண்டால் என் பேச்சு உங்களுக்கு விபரீதமாய்த் தோன்றாது.

இராமன்: சூழ்ச்சியா? என்ன சூழ்ச்சி?

சீதை: மிகப்பெரிய சூழ்ச்சி. சித்திர கூடத்தில் நாம் அருமையான பர்ணசாலை அமைத்துக் கொள்ளவில்லையா? அவ் விடத்திலேயே நம் வனவாச காலத்தைக் கழிக்க முடிவு செய்யவில்லையா?

இராமன்: ஆமாம்.

சீதை: அந்த மலையில் உலாவி, அந்த நதியில் நீராடி நாட்களைக் கழித்து நம் கஷ்டங்களை மறந்திருந்தோம் அல்லவா?

இராமன்: உண்மைதான். அங்கு அயோத்திய அலையே மறந்து இருந்தோம். அங்கிருக்கும் இயற்கை எழில் அப்படிப்பட்டது.

சீதை: அத்தகு இயற்கை எழில் அமைந்திருந்ததால்தான் உங்களை ஒரு மகாகவியாக ஆக்கியது. அசைந்தால் ஒரு உவமை. நடந்தால் ஒரு உவமை உங்களிடமிருந்து வெளிப்பட்டன.

இராமன்: என் பிதற்றல் உவமைகளுக்கென்ன?

சீதை: அவை பிதற்றல் அல்ல. சித்திரக்கூடத்தில் மரக்கிளையொன்று ஒடுகின்ற நீரின்மீது தவழ்ந்திருப்பதைப் பார்த்து நீங்கள் என்ன கூறினீர்கள்?

இராமன்: நீயே சொல்!

சீதை: ஊஹும் நான் சொல்லமாட்டேன்.

இராமன்: அப்படியானால் நான் சொல்லுகிறேன். அந்தக் காட்சி காதல் லீலை நடத்தும்போது, காதலியினுடைய மார்பின்மீது காதலன் கவிழ்ந்திருப்பதைப் போன்றிருந்தது என்றேன்.

சீதை: இதைவிட நல்ல உவமைகளை நீங்கள் படைத்தீர்கள். தென்றல் காற்று வீசியதால் உதிர்ந்த மலர்கள் அரங்கேற்றத்தின்

தொடக்கத்தில் நாட்டிய மங்கை பார்வையாளர் மீது தூவுகின்ற மலர்களைப் போன்றுள்ளது என்றீர்கள்.

இராமன்: ஆமாம்... ஆமாம். அதைவிட சிறந்த உவமை மற்றொன்று உண்டு. உதயசூரியனின் கதிர்கள் உச்சி மலைமீது பட்டு எதிரொலிக்கும் காட்சி, முதலிரவன்று இருந்த உன் முக ஒளியைப் போன்றுள்ளது என்று நான் கூறவில்லையா?

சீதை: அப்படியானால், சித்திரகூட மலைத்தொடர் உங்களை ஒரு மகாகவி ஆக்கவில்லை என்று கூறுகிறீர்களே ஏன்?

இராமன்: இதையெல்லாம் நீ நினைவுபடுத்தும்போது என் மனது மீண்டும் அம்மலைப் பகுதிக்குச் செல்கிறது.

சீதை: அவ்வளவு அமைதியாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் காலம் கழிந்தபோதிலும் அந்த இடத்தை விட்டு இங்கு ஏன் வர நேர்ந்தது?

இராமன்: என் தாயார்களும் தம்பிமார்களும் என்னைப் பார்க்கவந்து என் மன உறுதியைக் குலைத்துவிடுவார்களோ என்று நான் பயந்ததினால்.

சீதை: அது உங்களுக்கு ஏற்பட்ட பயமல்ல. இந்த முனிவர்கள் ஏற்படுத்திய பயம்.

இராமன்: அத்தகைய பழியை அவர்கள் மீது சுமத்துவது, எந்த விதத்திலும் சரியல்ல.

சீதை: என்னை மன்னியுங்கள். இவர்கள் மாயவலையில் சிக்கி, இவர்களின் சூழ்ச்சியைத் தெரிந்து கொள்ளமுடியாமல் இருக்கிறீர்கள். நாம் சித்திர கூடத்தில் வசித்தால் ஜனஸ் தானத்திலுள்ள அரக்கர் வந்து தொல்லை கொடுப்பார்கள் என்று கூறினார்கள் அல்லவா? தொடர்ந்து பாதுகாப்பான இடத்திற்குச் செல்லலாம் என்று கூறவில்லையா? ஆனால், வடக்கு நோக்கி செல்லாமல் தெற்கு நோக்கியே இவர்கள் ஏன் வருகிறார்கள். நம்மை முன்பு செல்லுமாறு செய்துபின் ஏன் தொடர்ந்து வருகிறார்கள். இராம இலக்குவர் அரக்கர்களை விரட்ட விரட்ட அவர்கள் தள்ளிச் செல்கின்றனர். அதைப் பயன்படுத்தி முனிவர்கள் அந்த இடங்களை ஆக்கிரமித்துக் கொள்கின்றனர்.

இராமன்: ஹா- இதெல்லாம் உன்னுடைய வீண் சந்தேகம்.

சீதை: சரி, இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் கூறுங்கள். இந்த தண்டகா வனத்தில் நம் வனவாசத்திற்கு ஏற்ற இடம் எது என்று கேட்டதற்கு, ஒவ்வொரு முனிவரும் தெற்கு நோக்கியே செல்லவும் என்று ஏன் கூறினார்கள்?

இராமன்: எதற்கோ தெரியவில்லை. எல்லோர் வாயிலும் அதே சொல்தான் வருகிறது.

சீதை: தெரியக்கூடாத அளவிற்கு இதில் ஒன்றும் பெரிய ரகசியம் இல்லை. நீங்கள் எந்த அளவுக்கு முன்னேறிச் செல்கிறீர்களோ, அந்த அளவுக்குத் தம் பரப்பை விரிவு படுத்திக்கொள்ளலாம் என்ற பேராசையால்தான்.

இராமன்: அதற்காகத்தான் என்கிறாயா?

சீதை: இன்னும் உங்களுக்குச் சந்தேகமா?

இராமன்: இருந்தாலும் நான் இவ்விஷயத்தில் இனி பின்வாங்க முடியாது.

சீதை: எதற்காக?

இராமன்: வாக்கு கொடுத்ததினால்.

சீதை: என்ன வாக்கு?

இராமன்: இந்தத் தண்டகாவனத்தில் பிரவேசித்தவுடன் அரக்கர்களை அழித்து விடுகிறேன் என்று நான் முனிவர்களுக்கு வாக்கு கொடுத்திருக்கிறேன்.

சீதை: அது அவசரத்தில் கொடுத்த வாக்கு அல்லவா?

இராமன்: எப்படி இருந்தாலும், ஒரு தடவை வாக்கு கொடுத்த பிறகு அதை கைவிடும் பழக்கம் என் வம்சத்திற்கு இல்லை.

சீதை: அப்படியானால் அயோத்தியில் தாங்கள் பெற்றோருக்கு கொடுத்த வாக்கு. போனது, போனதுதானா?

இராமன்: அதற்கு நான் எதிராகச் செயல்படவில்லை.

சீதை: அங்கு நீங்கள் கொடுத்த வாக்குப்படி முனிவர்போல் வாழ்கிறீர்களா? முனிவர் ஆயுதங்களைத் தரிசிக்கிறார்களா?

சத்திரிய தர்மத்தைக் கடைப்பிடிக்கிறார்களா? உங்கள் முதல் வாக்கை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்றால் என் வேண்டுகோளை ஏற்று வனவாசம் முடியும்வரை ஆயுதங்களையாவது எடுக்காமல் இருங்கள்.

இராமன்: அது நடக்காது.

சீதை: என்னை மன்னித்து விடுங்கள். நான் உபதேசம் செய்வதாக எடுத்துக் கொள்ளாதீர்கள். அவ்வளவு பெரியவளல்ல நான். ஆனாலும், தயவுசெய்து என் வார்த்தைகளைக் கேளுங்கள். ஆயுதங்களுக்கு ரத்ததாகம் இருக்கிறது. அது நரபலியைக் கோருகிறது. ஆயுதம் தரித்தவுடன் கருணை வள்ளலாயினும் கொடூரமாக மாறிவிடுவர். அமைதியைக் கடைப்பிடிப்பவர் களாயினும் யுத்தத்திற்கு தயாராகிவிடுவர். முக்கியமாக சத்திரியன் கையில் ஆயுதம் இருக்கக்கூடாது. அது நெருப்புக்கு அருகில் பஞ்சு இருப்பதைப் போன்றதுதான். என் வேண்டுகோளை ஏற்றுத் தற்காலிகமாவது ஆயுதங்களைத் தவிர்த்து விடுங்கள்.

இராமன்: நீ என்ன வேண்டுமானாலும் சொல். ஆயுதங்களைக் கைவிடேன். அது உண்மை.

சீதை: நான், உன் பார்வையில் முட்டாளாக இருக்கலாம். ஆனால், சான்றோரின் அறிவுரையையாவது ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடாதா? கடும் சொற்களைக் கூறுவது (சொல்லக்கூடாத வார்த்தை) பாவம் என்று பெரியோர் கூறுவர். மாற்றான் மனைவியைக் காழுறுவது அதைவிட பாவம் என்பர். பகை ஏதும் இல்லாமல் மற்றவர்களைக் கொல்வது இந்த இரண்டையும்விட பாவம் என்கின்றனர். இந்த மகா பாவத்தை செய்வதற்கு இப்போது நீங்கள் தயாராகின்றீர்கள்.

இராமன்: (கோபமுடன்) நான் மகா பாவம் செய்வதற்குத் தயாராகின்றேனா? நீ மிகவும் கடுமையாயப் பேசுகிறாய் கண்ணே!

சீதை: நிரபராதிகளை ஈவு இரக்கமின்றிக் கொல்வதைவிட, என் வார்த்தைகள் கடுமையாக உள்ளதா?

இராமன்: (தீவிரமாக) நான் அழிப்பவர்களை நிரபராதிகள் என்று நீ உண்மையாக நம்புகிறாயா?

சீதை: ஆமாம். இந்தக் காட்டு வாசிகளுக்கு நம்மது எந்தப் பகையும் இல்லை. நம்மிடம் தொடர்பு வைத்துக்கொள்ள எந்த வாய்ப்பும் இல்லை. சிறிதளவு துன்பமும், இவர்கள் நமக்குச் செய்ய நினைக்கவில்லை. மிருகங்களைப்போல் இவர்களை வேட்டையாடுவது எதற்கு? இவர்களை அரக்கர்கள் என்று சித்தரிக்கும்போது நான் அன்று உண்மைதான் என்று நினைத்தேன். ஆனால், முடிவாக இன்று நான் நேரில் பார்த்த பிறகுதான் எனக்கு உண்மை விளங்கியது. இவர்கள் பழி, பாவம் அறியாத காட்டுவாசிகள் என்பது தெளிவாக விளங்கியது. தம்முடைய வாழ்க்கையை இவர்கள் வாழவேண்டுமென்று இவர்கள் விரும்புகின்றனர். என் பேச்சைக் கேளுங்கள். முனிவர்களின் சுயநலத்திற்காக இவர்களைப் பலியாக்காதீர்கள். (சட்டென்று குனிந்து, கால்களைப் பிடித்துக்கொண்டு) நான் ஒரு மகாராஜாவின் குமாரத்தி, மற்றொரு மகாராஜாவின் மருமகள். பிச்சை கேட்பது என் தகுதிக்கு மாறானது. ஆனாலும், இன்று உங்களைப் பிச்சை கேட்கிறேன். இந்தக் காட்டுவாசிகளுக்கு மரணப்பிச்சை கொடுங்கள்! இவர்களின் மனையாட்டிகளுக்கு மாங்கல்யப் பிச்சைக் கொடுங்கள்! எனக்கு மனசாட்சிப் பிச்சைக் கொடுங்கள்!

இராமன்: (அவள் பிடியிலிருந்து விலகி, வில் அம்புகள் வைக்கப்பட்டுள்ள இடத்திற்குச் சென்று அதை எடுத்துக் கொண்டு வெளியில் செல்லும்முன்) தேவைப்பட்டால் நான் உன்னை விட்டுவிடுவேன். இலக்குவனை விட்டுவிடுவேன். என் உயிரைக்கூட விட்டுவிடுவேன். ஆனால், முனிவர்களுக்குக் கொடுத்த வாக்கை மட்டும் மீறமாட்டேன். கொடுத்த வாக்கை மீறினால், என் வம்ச கௌரவம் சிதைந்துவிடும்.

சீதை: (உயர்வான எண்ணம், கோபம், இயலாமை ஆகிய மூன்று உணர்வுகளும் ஒன்றாகக் கலந்து, கலங்கி நின்றவளான சீதை எழுந்து நின்று வெளியில் சென்று கொண்டிருக்கும்

கணவனிடம்) ஆமாம். உங்கள் வம்ச கௌரவம் மட்டுமே உங்களுக்குத் தேவையானது. நான் அல்ல போங்கள். போய் நிரபராதிகளைக் கொன்று, உம் வம்ச கௌரவத்தை நிலைநிறுத்திக் கொள்ளுங்கள். ஆனால், நின்று ஒரு வார்த்தையை மட்டும் கேட்கிறீர்களா? (இராமன் நின்று திரும்பிப் பார்க்கிறான்? ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் அழுத்தம் திருத்தமாக சீதை) தேவைப்பட்டால் என்னை விட்டுவிடுவேன் என்கிறீர்கள்! நீங்கள் அப்படிப்பட்டவர் தான். உம் வம்ச கௌரவத்திற்காக எப்போதோ ஒரு நாள் ஏதோ ஒரு நடுக்காட்டில் திக்கற்றவளாக, நீங்கள் என்னை விட்டுவிடுவீர்கள். (கடுகடுத்த முகத்துடன் பார்த்து, இராமன் விரைந்து வெளியேறுகின்றான். திரை சீழிறங்குகிறது).

தற்கால இந்திய இலக்கியம் மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகளைக் கொண்டு விளங்குகிறது. பண்டைய இதிகாச புராணங்களைத் தொன்ம இயல், மானுடவியல், உளவியல், அறிவியல் முதலிய புதிய நோக்குகளில் ஆய்ந்து உண்மைகளைக்காட்ட விழைகிறது. அத்தகு முயற்சி ஒன்றை அடிப்படையாகக் கொண்டதே 'சீதை ஜோசியம்' என்னும் இந்நூல். இந்தியாவிற்கு வந்த ஆரியர் முன்னர் வாழ்ந்த மக்களை விரட்டிவிட்டு அவர்கள் வாழ்ந்த இடங்களைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு தென்னகம் நோக்கி முன்னேறிய ஒரு வரலாறாக இராமாணத்தை ஆராய்கிறது. இந்த ஆய்வை வஞ்சமிலாப் பெண் சீதை வாயிலாக, நாடகப்பாங்கில் அமைத்துள்ள ஆசிரியர் நார்லா வேங்கடேசுவர ராவ் திறம் போற்றுதற்கு உரியது. இவர் முற்போக்குச் சிந்தனையாளர்: சிறந்த திறனாய்வாளர்: புதுமை நோக்கில், புரட்சி நோக்கில் பழமையை ஆய்ந்து உண்மை காண்பவர்.

இந்தத் தெலுங்கு நாடகத்தைத் தமிழாக்கம் செய்தவர் பேராசிரியர் இரா. மனுவேல். திருவேங்கடவன் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்த் துறைத் தலைவராக இருந்து வருகிறார். இவர் ஒப்பிலக்கியத் துறையில் ஈடுபாடுடையவர். இக்கால இலக்கியத்தை உளவியல் மற்றும் பெண்ணிய நோக்கில் ஆய்ந்தவர்: ஆய்ந்து வருபவர். ஒடுக்கப்பட்டோர் பற்றிய சமூக சிக்கல்கள் குறித்து பல்கலைக்கழக மானியக் குழுவின் பெருந்திட்டங்களின் முதன்மை ஆய்வாளராக விளங்குபவர். இவர் மூன்று நூல்களையும் முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட ஆராய்ச்சி கட்டுரைகளையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

Seethai Josiyam (Tamil)
ISBN - 82-260-0995-0

Rs. 30

இருபத்திரண்டு இந்திய மொழிகளில் நூல்கள் வெளியிடும் சாகித்திய அக்காதெமி உலகிலேயே மிகப்பெரிய வெளியீட்டகம்